

Ἀκολοῦθία οὐίας Φιλοθέης

ζῆς ἀθηναίας

ΜΝΗΜΕΙΑ

ΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ

Petit pag. 242 N° 3

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΤΟΜΟΣ Α' ΤΕΥΧΟΣ Δ'

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τῇ ΑΡΩΓῇ ΤΟΥ ΛΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 3

1889

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ

συνδρομή και δαπάνη του ενταμιεύσάτου και ευγενεστάτου Κυρίου

ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΠΟΤΕ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

ΤΟΥ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΥΤΟΣ' ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ 1775

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ¹

Θαυμάσια είναι τφόντι και αξία διηγήσεως, τών παλαιών Μαρτύρων τε και Όσίων τὰ ἔνθεα κατορθώματα, και ἱκανὰ νὰ προσερεθίσουν και νὰ διεγείρουν εἰς τὴν κατὰ δύναμιν μίμησιν και τὰς πλέον ἀμελεῖς και ῥαθύμους ψυχάς. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις (φευ) τὴν σήμερον τῶν τοιούτων Ἀγίων κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ προφασίζονται, και τῷ τότε τάχα καιρῷ, οὐχὶ δὲ τῇ οἰκείᾳ προαιρέσει και τῇ τοῦ Θεοῦ χά-

¹ Ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ ὁ Βίος εἶνε παρεμβεβλημένος μεταξὺ τοῦ ἐν σελίδι 161 τῶν Μητρώων «Πᾶσα γλῶσσα κινήσθω» κ.τ.λ. και τοῦ ἐν σελ. 162 «Ἡ Μόνη Ἀπείρανδρος». Πρὸ τοῦ Βίου ὑπάρχει τὸ ἐξῆς :

«Μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἸΘ' Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ὁσίας και Θεοφόρου Μητρός ἡμῶν Φιλοθέης.

Ἡ Φιλοθέη τῶν τῆδε μεταστάσα
Χαίρουσ' ἀνῆλθε πρὸς Μονὰς οὐρανίους.

ριτι νὰ ἀποδίδουν τὰ ἐκείνων ἄθλα καὶ τὰς ἀρετὰς· διὰ τοῦτο περισσότερον πρέπει νὰ ἐκθειάζονται ὅσοι καὶ ὅσαι κατὰ τοὺς παρόντας καιρούς, ἢ καὶ ὀλίγον πρὸ ἡμῶν, τοῖς τῶν παλαιῶν ἔχουσιν ἐπακολουθήσαντες, ἤτοι μὲ Μαρτυρικὸν θάνατον, ἢ μὲ ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ παρ' αὐτοῦ πλουσίως ἀντεδοξάσθησαν· οἶδε γὰρ Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Μία κατ' ἐκείνους ἐχρημάτισε καὶ ἡ νῦν εἰς εὐφημίαν καὶ μνήμην προκειμένη Ἀγία, ἡ ὁποία ὤρματο ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, Μητρὸς μὲν Συρίης, Πατρὸς δὲ Ἀγγέλου Μπενιζέλου τοῦ πικλήνη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἰσέτι καὶ νῦν διασώζεται ἐν Ἀθήναις, ἀμφοτέρων φιλευσεβῶν, εὐγενῶν, καὶ πλουσίων. Μάλιστα ἡ εἰρημένη Συρίγᾳ ὅσον εἶχε τὴν ἐξωτερικὴν περιφάνειαν καὶ πλουσιότητα, τόσον ἐπλούτει καὶ τὴν ἐσωτερικὴν, οὕσα κατὰ κόσμος ἀπὸ διαφόρων ἀρετῶν, καὶ τὸ πλεόν, ἀπὸ τὴν Χριστομύμητον Ἐλεημοσύνην· οὕσα δὲ στείρα καὶ ἄγονος, καὶ περὶ τούτου ὡς εἰκὸς λυπούμενη, δὲν ἐπρόσδραμεν εἰς ἀνθρωπίνας τέχνας καὶ ἰατρείας, καθὼς ὁμοιοπαθεῖς γυναῖκες συνειθίζουν τὴν σήμερον, ἀλλὰ γενναίῳ φρονήματι, μιμουμένη τὴν θεοχαρίτωτον ἐκείνην καὶ προφήτιδα Ἀνναν, κατέφυγε μετὰ πίστεως πρὸς τὸν Παντοδύναμον καὶ πανάγαθον Ἰατρὸν, καὶ εἰς τὴν μεσιτείαν τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, ἐκλιπαροῦσα ταύτην θερμῶς νὰ διαλύσῃ τὴν ἐπώδυνον στείρωσιν· καὶ γε τῆς δεήσεως οὐ παρήκουσεν ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν Κύριος. Ἐν μῇ γὰρ τῶν ἡμερῶν εἰσελθοῦσα κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῇ εἰς τὸν τῆς Θεοτόκου Ναόν, καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς συντόνου καὶ ἐπιμόνου προσευχῆς ἀποκοιμηθεῖσα ὀλίγον, βλέπει ὅτι ἐξήλθεν ἐκ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνης φῶς μέγα καὶ ἐκλαμπρον, καὶ ἐμβήκεν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς, καὶ οὕτως ἀφυπνώσασα, καὶ καθ' ἑαυτὴν κρίνουσα τὸ ὁραθὲν, ἔλαβε πληροφορίαν πῶς ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, ὃ καὶ ἐγένετο, μετ' ὀλίγον γὰρ συλλαβοῦσα, ἐγέννησε θυγατέρα καὶ ἐπωνόμασε ταύτην Ῥεβοῦλαν· ἡ ὁποία, ὡς τέκνον δι' εὐχῆς Θεοθεν δωρημένον, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προεμήνυε τὰ μετὰ ταῦτα ἐνάρετα αὐτῆς καὶ θεοειδῆ κατορθώματα, καὶ ὅσον ἠύξανε κατὰ τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, τόσον προέκοπτε καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἔχουσα καὶ προσεχὲς τὸ παράδειγμα τῆς Μητρός τῆς, καί, ὡς δένδρον πεφυτευμένον παρὰ τῶν ὑδάτων τὰς διεξόδους, ἔσπευδε νὰ ἀποδώσῃ ἑκατονταπλασίονα τὸν καρπὸν. Λοιπὸν φθάσασα τὸν δωδεκαετῆ χρόνον τῆς ἡλικίας τῆς ἐζητήθη ἐπὶ γαμικῇ Συζυγίᾳ παρὰ τινος τῶν τότε πρωτίστων τῆς πόλεως, ἀλλ' αὕτη ἡ αἰδιμος τρέφουσα πόθον εἰς τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸ νὰ φυλάξῃ τὴν Παρθενίαν καὶ ἀσκητικῶς νὰ πολι-

τευθῇ, τὸ μὲν πρῶτον ἀπέβαλε τὸ τέτοιον ζήτημα ὡς ἀπᾶν εἰς τὸν θεοφιλῆ τῆς σκοπὸν, ὕστερον δέ, ἀπὸ τὴν πολλὴν βίαν καὶ τὰς ἐνοχλήσεις ὅπου καθ' ἑκάστην οἱ γονεῖς αὐτῆς ἔκαμαν, δικαιολογούμενοι ὅτι δὲν ἔχουν διάδοχον ἕτερον τῆς ἐνοῦσας αὐτοῖς περιουσίας, ἔσπευξε καὶ ἀκουσίως καὶ συνεζεύχθη νομίμῳ ἀνδρὶ, ὅστις μὲ τὸ νὰ ἔτυχῃ γνώμης σκληρᾶς καὶ σχεδὸν ἀπανθρώπου, τὴν ἔθλιβε καθημερινῶς μὲ διαφόρους κακώσεις καὶ τιμωρίας. Ἡ δὲ αἰμύνητος ὑπομένουσα εὐχαρίστως ἔνα τοιοῦτον τύραννον καὶ ὄχι ὁμίζον, ἐπραγματεύετο παντοιοτρόπως τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν διόρθωσιν του, ποτὲ μὲν τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα νὰ μεταβάλλῃ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὸ ἐκτεθηρωμένον καὶ φαῦλον, ποτὲ δὲ αὐτὸν ἐκείνον νοουθετοῦσα καὶ διελέγχουσα· καὶ ἔτι ἐπέρασε μετ' αὐτοῦ τρεῖς ὅλους χρόνους διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ βασάνων, ἕως ὅπου ὁ Θεὸς βλέπωντας τὴν ταύτης Ἰππομονὴν καὶ τὸ ἐκείνου ἀμετανόητον, τὸν ἐθέρισε μὲ τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου. Ἡ δὲ Ἀγία μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν διέτριβε τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ πατρικὸν τῆς ὀσπήτιον, πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀφορῶσα, τὸ πῶς νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεὸν μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀρετῆς· τὸν ὅποιον καὶ καθικέτευε νυκτὸς καὶ ἡμέρας διὰ νὰ τὴν ἐνισχύσῃ εἰς τὴν καὶ πρότερον εἶχε σκοπὸν· μὲ ὅλον ὅπου πάλιν οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς προβάλλουν καθ' ἑκάστην καὶ δεύτερον γάμον, διότι ἐζητεῖτο ἐπιπόνως παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ Πόλει περιφανῶν διὰ τὸ εὐγενές, καὶ περιὸν τοῦ πλούτου· ἀλλ' ἦσαν πλέον ἀδάμαντα παῖοντες, καὶ λίθον ἐψῶντες κατὰ τὴν παροιμίαν· μάλιστα ὅπου αὕτη ἡ Μακαρία ἀπὸ τὰς ἀδιαλείπτους καὶ ἐκτενεῖς ἱκεσίας καὶ προσευχὰς ὅπου ὡς θυσίαν αἰνέσεως τῇ Κυρίῳ προσέφερεν, ἡξιώθη καὶ Θείας ὀπτασίας, ἐπιστηριζούσης αὐτὴν εἰς τὴν θεοφιλῆ καὶ θεάρεστον γνώμην. Δέκα χρόνοι ἦσαν τῆς χηρείας τῆς περασμένοι, καὶ οἱ μὲν γονεῖς αὐτῆς ἀφέντες τὰς ἐν γῇ διατριβὰς ἀπέρασαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ἡ δὲ Ἀγία, ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ τέτοια ἐμπόδια, καὶ δοξάσασα τὸν Θεόν, ἤρξατο, ἐν ταπεινοφροσύνῃ Πνεύματος, ἀσκητικωτέρας διαγωγῆς, νηστείας, ἀγρυπνίας καὶ προσευχαῖς σχολάζουσα, καὶ ὡς φιλόπονος μέλισσα εἰργάζετο τὸ γλυκύτατον μέλι τῆς ἀρετῆς, καὶ πρῶτον μὲν, δι' ἐν ὁράματι ἐπιταγῆς τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου οἰκοδομῇ Παρθενῶνα, ἐπ' ὀνόματι τούτου τοῦτον τιμῆσασα, μὲ ἱκανὰ κελλεῖα, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα οἰκοδομήματα καὶ περιοχὰς, καὶ τὸν ἐπριοκοδόησε μὲ μετόχια καὶ ὑποστατικά ἱκανὰ πρὸς ἀναγκαίαν ζωτροφίαν τῶν ἐν τούτῳ μοναζουσῶν, ὁ ὁποῖος Παρθενὼν σώζεται ἐν Ἀθήναις μέχρι τῆς σήμερον Θεοῦ χάριτι κατοικημένος ἀπὸ μοναζού-

σας παρθένους, και πλουτισμένους οὐ μόνον με ὑποστατικά διάφορα και μετόχια, ὡς προεῖρηται, ἀλλὰ και με πολυειδῆ χρυσοφάντα ἱερατικά και σκεύη, διὰ τὰς ἐτησίους ἱερὰς τελετὰς και ὀλονυκτίας ὁποῦ ἐπιτελοῦνται, και πρὸ τούτων πάντων σεμνυνόμενος και ἐγκαλλωπιζόμενος με τὸν θησαυρὸν τοῦ τιμίου αὐτῆς και Ἀγίου Λειψάνου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποτεταμειυμένον και ἀποτεθειμένον εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἱεροῦ Βήματος, παρὰ πάντων εὐλαβῶς ἀσπαζόμενον, και θαυμαστὴν ἀποπνέον τὴν εὐωδίαν εἰς ἐναργῆ μαρτυρίαν και σημεῖον τῆς ἀγιότητος. Ὑστερον δέ, μετὰ τὴν τοῦ Παρθενῶνος λέγω τελείωσιν πρώτη αὕτη κειραμένη τὴν κόμην, Φιλοθέη μετονομασθεῖσα, ὡς ἐν σταδίῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτῇ εἰσπηδήσῃ, συνεπαγομένη μεθ' ἑαυτῆς και τὰς θεραπεινίδας ὁποῦ εἶχε διατρίβουσα ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς οἰκῇ, οὕσας παρ' αὐτῆς προκατηχημένας, και προπαρασκευασμένας εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ και οὐκ ὀλίγα τῶν ἐν τῇ πόλει περιβλέπτων Παρθένων ἀσμένως ἀποτασσόμεναι τοῖς προσκαίροις και φθειρομένοις τοῦ Κόσμου τούτου τερπνοῖς, και τὸ Μοναχικὸν ἐνδιδύμεναι Σχήμα, ὑπὸ καθηγμονίᾳ τῇ μυχκρίᾳ τῇδε ὑπετάσσοντο και ὑπέκυπτον· διότι ποία ἀκούουσα τὰ ψυχοσωτήρια ἐκείνης και γλυκύτατα λόγια, ἢ ποία τὸ πρᾶον τῆς γνώμης και τὴν πᾶσαν τῶν ἀγαθῶν σύρροιν κατανοοῦσα, δὲν ἤθελεν ἐλκυθῆ ὡς ὑπὸ μαγνήτου ὁ σίδηρος; Τὸ δὲ εἰς τοὺς δεομένους συμπαθεῖς και φιλόανθρωπον, και τὴν καθημερινὴν φροντίδα και ἔργον ὁποῦ εἶχεν ὑπὲρ αὐτῶν, ποιοῦσα και λέγουσα μετὰ Παύλου, τίς ἀσθενεῖ και οὐκ ἀσθενῶ, ποῖος ἤθελεν ἡμπορέσει ἀξίως νὰ ἐπαινέσῃ; Τὰ Νοσοκομεῖα και Ξενοδοχεῖα, ὁποῦ ὀλίγον μακρὰν τοῦ Μοναστηρίου ἔκτισεν, εἶναι ἀρκετὸν τεκμήριον τῆς φιλοικτιρμοῦς ἐκείνης και εὐσπλαγχνικωτάτης ψυχῆς εἰς τὰ ὁποῖα εἰσερχομένη ἡ ἰδίᾳ αὐτῇ ἐπεσκέπτετο τοὺς διάφορους νοσήματι κατεχομένους, οὐ μόνον με ὅλα τὰ πρὸς τροφήν και σωματικὴν ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ και με παραμυθητικά και εὐαγγελικά λόγια διατρέφοντα τὴν ψυχὴν, γινομένη τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃ κατὰ τὸν Παῦλον, ἢ τοὺς πλείονας. Οὕτω γοῦν ὥστινος πηγῆς πολυχέυμονος ἐλέους και συμπαθείας τῆς Ἀγίας γνωρίζομένης και λεγομένης, και πάντων τῶν χρηζόντων πρὸς αὐτὴν συρρέοντων, συνέβη τὸ Μοναστήριον νὰ καταστήσῃ εἰς ἐσχάτην πτωχείαν και αἱ ἐν αὐτῇ μονάζουσαι ἀρχισαν νὰ γογγύζουσιν κατὰ τῆς Ἀγίας και νὰ μικροψυχοῦν διὰ τὴν στέρξιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἀλλ' ἡ Θεοχρίτωτος αὕτη δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὰς νοθετῇ λέγουσα, ὅτι νὰ ἔχουν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, τὸν και τοὺς νεοσ-

σοὺς τῶν κοράκιων τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν διατρέφοντα, και νὰ στέκωσι στερεαί εἰς τὰ ἀψευδέστατα αὐτοῦ και πανάγια λόγια, ὁποῦ λέγουν. Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ και τὴν δικαιοσύνην, και ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν, τὸ ὁποῖον και ἔγινε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐμπράκτως διὰ μέσου δύο ἀρχόντων, οἵτινες κατὰ θέαν νεῦσιν ἦλθον χάριν προσκυνήσεως εἰς τὸ Μοναστήριον και ἔδωκαν τῇ Ἀγίᾳ μίαν πλουσιοπάροχον Ἐλεημοσύνην, και ἔτ' αἱ ἀδελφαὶ ἐδόξασαν τὸν πλουτοδότην Θεόν, και ἐθαύμασαν τὴν πρὸς αὐτὸν τῆς Ἀγίας ἀδίστακτον πίστιν. Ἦσαν δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ὑπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς γυναῖκες αἰχμαλῶτοι ἀπὸ διαφόρους τόπους ἐν ταῖς Ἀθήναις· ἀλλὰ τὴν συμπάθειαν και φιλάνθρωπίαν, και τοὺς πειραμούς και κινδύνους, ὁποῦ ὑπὲρ τῆς ἐκείνων σωτηρίας και ἀναρρώσεως ὑπέμεινεν ἡ ἀείμνητος, πᾶς λόγος ἀδυνατεῖ πρὸς ἀξίαν νὰ παραστήσῃ· ἡμεῖς ὅμως ἐν ἐκ πολλῶν εἰπόντες, θέλομεν κάμει τοὺς ἀναγινώσκοντας νὰ συμπεράνουν ποταπὴν ζέσιν και πόθον εἶχεν ἡ ὄντως Φιλόθεος Φιλοθέη ὑπὲρ τῆς τῶν ἀδελφῶν σωτηρίας. Τέσσαρες γυναῖκες αἰχμαλῶτοι, ἀκούσασαι τὴν τῆς Ἀγίας φήμην και εὐκαιρίας τυχοῦσαι, ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τοὺς αὐθέντας τοὺς, ὁποῦ τὰς ἐβιάζαν εἰς τὴν τῆς Πίσσεως ἐξάρησιν, και κατέφυγον πρὸς αὐτήν. Ἡ ὁποία με τὴν συνειθισμένην πησὺ εὐμένειαν και φιλοφροσύνην αὐτὰς ὑποδεξαμένη και νοθετήσασα ἱκανῶς εἰς τὸ νὰ στέκουν ἀνδρεῖαι εἰς τοὺς ὑπὲρ Πίσσεως κινδύνους, και νὰ μὴ λυποῦνται πολλὰ διὰ τὴν δουλείαν, ἐπράκτετο ἡμεῖς χαίρον ἀρμόδιον εἰς τὸ νὰ τὰς κατευοδῶσῃ εἰς τὰς ἰδίους αὐτῶν πόλεις. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ και οἱ κύριοι τῶν φυγάδων μαθόντες τὰ γενόμενα, ὥρμησαν ὡς ἄγριοι θῆρες εἰς τὴν κέλλαν τῆς Ἀγίας, και ἀρπάσαντες αὐτήν, και τοι γε οὕσαν κλινοπετῇ ἡμέρας πολλὰς, παρέστησαν τῇ τότε ἡγεμόνι, Μουσουλμάνῳ και αὐτῇ ὄντι, και τὴν ἔβαλαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. Ἡ δὲ χαρεῖσα ἐπὶ τούτῳ μάλλον, ἢ λυπηθεῖσα ἦτον ἐτοιμὴ νὰ θυσιάσῃ και αὐτὴν τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ προδώσῃ τὰς ἱκετίδας ἐκείνας γυναῖκας, δεικνύουσα ἐμπράκτως τὴν λέγουσαν ἐν Εὐαγγελίοις φωνήν: Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις θῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ποῖος ἤθελε κρίνει ὀλιγώτερον τοῦτο ἀπὸ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἔκαμε πάλαι ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν και Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος; οὗτος γὰρ διὰ μίαν χήραν γυναῖκα τῶν Εὐγενῶν, ὁποῦ ἐβιάζετο τότε ἀπὸ τὸν ὑπάρχον εἰς δευτέρου γάμου κοινωνίαν, και εἰς διαφέντευσιν τῆς οἰκείας σωφροσύνης, κατέφυγε πρὸς αὐτὸν, ἀντέστη γενναιοφρόνως, και μετὰ χαρᾶς πρότερον ἤθελε προτείνει εἰς σφαγὴν τὸν αὐχένα, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν σώ-

φρονα εκείνην χήραν, και περί τούτου ανάγνωθι και στοχάσου πόσον υπερθαυμάζεται εις τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ λόγον, ὅπου συνέγραψεν ὁ ὁμότροπος αὐτῷ και σύγχρονος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Τῇ ἐπαύριον πάλιν συνάγεται πλῆθος πολὺ τῶν Ἀγαρηνῶν, και ὡς κατὰ τοῦ Κυρίου πάλαι οἱ Ἰουδαῖοι, ἐβδὼν τό: Ἐνοχος θανάτου ἐστί. Τότε ὁ ἡγεμὼν ἐκβαλὼν τῆς φυλακῆς τὴν Ἀγίαν τῆς ἐπρόβαλε νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ δύο τὸ ἐν, ἥτοι δηλονότι τὸν διὰ ξίφους θάνατον, ἢ τὴν ἐξώμυνσιν τῆς θειοτάτης και εὐαγοῦς ἡμῶν Λατρείας· ἀλλ' ὁ τῆς ἐκείνου ἀνοίας και ματαιοφροσύνης, εἰς ποίαν πέτρην τὰ βέλη τῆς ἀ-θείας ἐδοκίμασε νὰ ῥίψῃ ὁ δειλταίος. Ἐγὼ, λέγει, ὁ ἡγεμὼν, διψῶ νὰ ὑπομείνω διάφορα εἶδη κολαστηρίων διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὅποιον ἐξ ὅλης ψυχῆς και καρδίας Θεὸν ἀληθινὸν και ἄνθρωπον τέλειον λατρεύω και προσκυνῶ, και μοῦ κάμνεις μεγάλην χάριν, ἂν μίαν ὥραν προτῆτερά με ἤθελες ἐξαποστείλῃς πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ Μαρτυρικοῦ τοῦδε Στεφάνου. Μὲ τέτοια λόγια τῷ τυράννῳ ἀποκριθεῖσα ἡ τρισολβία και φερώνυμος Φιλοθέη, βέβαια ἐντὸς ὀλίγου ἤθελε τελειωθῇ διὰ Μαρτυρίου, ἀνίσως και μετ' οὐ πολὺ κατὰ θεῖαν ἀντικρυς βούλησιν δὲν ἤθελαν προφθάσει τινὲς τῶν Χριστιανῶν, και τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν ἐρευνήσαντες, και τὸν κριτὴν καταπραΰναντες, ἤθελαν τὴν ἐλευθερώσει· και οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια ἡ Ἀγία Μάρτυς ἀναιμάκτος, καθὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ὁ Μυροβλύτης Νικόλαος, και πάλιν μετὰ πολλῶν ἐτῶν περιόδους ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Τέτοια περιστατικὰ ἄραγε νὰ ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἀγίαν καμμίαν ψυχρότητα, ἢ ἀμέλειαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς; οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἔκτοτε πάλιν ἡ Παμμακάριστος τῶν μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανομένη, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινομένη, δὲν ἔπαυε καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰς συνειθισμέναις τῆς ἀγαθοεργίας, οὐ μόνον τὴν ἰδίαν τῆς ψυχῆς κατακοσμοῦσα με ὅλην τὴν καλλονὴν και εὐπρέπειαν τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ και τῶν ἄλλων, τοὺς μὲν ἐπιστηρίζουσα εἰς τὸ καλὸν, τοὺς δὲ βελτιοῦσα και εἰς μετάνοιαν ἄγουσα· διὰ τοῦτο και Ἀποστολικῶς διεπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Τῆζαν, ἔνθα πρὸ πολλοῦ εἶχεν οἰκοδομημένον Μετόχιον, διὰ νὰ ἀποστέλλῃ τὰς μοναζούσας ἐκεῖνας Παρθένας, ὅπου εἶχον φόβον ἀπὸ διαφόρων αἰτίαις νὰ διατρίβωσιν ἐν Ἀθήναις, και ἐπιμείναςα ἐκεῖ χρόνον συχνόν, και τὰς ἀσκουμένας ἀδελφὰς θεαρέστως κατηχήσασα εἰς τῆς Μοναδικῆς ζωῆς τὴν ἀκρίθειαν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας· τίς ἀριθμῆσθαι πλέον τὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς ἔνθεα κα-τορθώματα; τὴν εἰς τοὺς δεομένους ἀφθονίαν, τὸ φιλόξενον, τὰς παν-

νυχίους στάσεις, τὴν ἄκραν ἐγκράτειαν; οὕτως οὖν ἐν πράξει και θεωρίᾳ τελειῶς τὸν ἑαυτῆς βίον ῥυθμίσασα, ἤξιωθη παρὰ Θεοῦ νὰ ἐπιτελῇ και θαυμάσια, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλομεν εἰπεῖ ἐν εἰς μαρτυρίαν.

Τὶς νεανίας ποιμὴν προβάτων, δεδομένος ἐκ νεαρῆς ἡλικίας εἰς κλεψίας και ἄλλας ῥαδιουργίας, κατὰ Θεοῦ παραχώρησιν κατεκρατήθη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, ὅθεν γυμνὸς και τετραχηλισμένος ἐφέρετο εἰς ὄρη και σπήλαια, θέαμα ὄντως ἐλεεινόν· πολλάκις ὅταν ἤρχετο εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐσύχναζεν εἰς τὰ πέριξ Μοναστήρια διὰ νὰ εὕρῃ Ιατρείαν τοῦ πάθους του, πλὴν εἰς μάτην· τέλος πάντων παρ' ἄλλων ὁδηγηθεὶς προσῆλθε και τῇ Ἀγίᾳ, ἡ ὅποια εὐσπλαγχνισθεῖσα αὐτόν, μετὰ συντόνου και ἐκτενοῦς προσευχῆς τὸν ἐλύτρωσε τῆς διαβολικῆς ἐκίνης μάστιγος, και νοθετήσασα αὐτὸν ἱκανῶς τὸν ἐκούρευσε και Μοναχόν, και οὕτως ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν μετάνοιᾳ τε και ἀσκήσει, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων. Πολλοὶ λοιπόν, τόσον ἐκ τῆς ἰδίας πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον και ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν, ἀκούοντες τὴν φήμην τῆς Ἀγίας, προσερχόμενοι ἐλάμβανον ψυχικὰς και σωματικὰς Ιατρείας, ὅθεν διὰ τὴν τοιαύτην ἐνόχλησιν και διὰ τὸ πλῆθος τῶν Μοναζουσῶν, ὅπου καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἠύξανον, και ἐστενοχωρεῖτο τὸ Μοναστήριον, ἐπαραινθήη ἡ Ἀγία και ὑποδόμησε και ἕτερον μακρὰν ὀλίγον τῆς πόλεως εἰς τόπον λεγόμενον Πατήσια, πρὸς τελειότεραν ἡσυχίαν τῶν ἀδελφῶν, εἰς τὸ ὅποιον συχνάζουσα συνεφιλοσόφει και συνησκεῖτο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν· ὅπως δὲ ἤξιωθη ἡ Ἀείμνηστος και μαρτυρικοῦ ἤδη τέλους, ἀκούσατε.

Τῶν ἐκ τῆς Ἀγᾶς τινὲς τρέφοντες πρὸ πολλοῦ κατ' αὐτῆς μῖσος, και ἔχθραν ἀνείκαστον διὰ τὰς αἰτίας ἐκεῖνας, ὅπου ἐν προοιμίαις εἰρήκαμεν, ἐπῆγαν διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐν Πατησίοις εἰρημένον Μονῆριον (ἔτυχε δὲ τότε νὰ ἐπιτελῇται ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου, και ἡ Ἀγία μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν νὰ προσμένωσι τῷ Θεῷ Ναφ, ὁλονύκτιον ἀκολουθίαν ποιοῦσαι) και εἰσπηδήσαντες πέντε ἐξ αὐτῶν, ἤρπασαν τὴν Ἀγίαν, και ἀπὸ τὰς περισσὰς μάστιγας και τὰ τραύματα τὴν ἄρσαν σχεδὸν ἡμιθανῇ. Ἡ δὲ ἐπὶ τούτῳ πολλὰς εὐχαριστίας τῷ Θεῷ ἀναπέψασα, μετ' ὀλίγον καιρὸν τῶν πληγῶν ἐκείνων ἐδέξατο τὸ μακάριον τέλος, και ἀπῆλθε πρὸς τὰς Οὐρανίους Χοροστασίας κατὰ τὸ χιλιοστὸν πεντακοσιοστὸν ὁγδοηκοστὸν ἔνατον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, τοῦ Φεβρουαρίου Μηνὸς δεκάτην ἐνάτην.

Μετὰ δὲ εἰκοσιν ἡμέρας τῆς αὐτῆς κοιμήσεως ἐμύριεν ὁ τόπος ἐκεῖνος, ἐν ᾧ κατέκειτο τὸ σῶμα αὐτῆς, ὁμοίως και τῆς Ἀνταρκτιδῆς μετὰ

ἐνιαύσιον παραδρομὴν γενομένης, εὐρέθη τὸ τίμιον αὐτῆς Δεῖψανον σφῶν καὶ ἀκέραιον, καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται, καὶ μύρου εὐώδους μεμεστωμένον εἰς λαμπρὰν ἀπόδειξιν τῆς θεαρέστου αὐτῆς καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς, δόξαν τε καὶ αἶνον τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγάρχου Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν καὶ καύχημα τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως.

Αὐτὰ εἶναι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τῆς αἰοδήμου καὶ ὄντως Φιλοθέου Φιλοθέης τὰ ἔνθεα κατορθώματα, τὴν ὁποίαν ἡς ἀγωνίζεται καθ' ἑκαστὴν νὰ μιμητῇ τὸ κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν τὸ εἰς τοὺς δεομένους αὐτῆς κοινωνικὸν καὶ εὐμετάδοτον, ὁ δὲ τὸ ἐν πειρασμοῖς καὶ θλίψεσι καρτερικὸν καὶ εὐχάριστον· ἄλλος τὸ ἐν νηστεῖαις καὶ προσευχαῖς οἶον ἀσώματόν τε καὶ αὔλον, καὶ ἄλλος ἄλλο, ὡς ἕκαστος ἔχει κλίσεως καὶ δυνάμεως καὶ ἡς μὴ προφασίζομεθα προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, λέγοντες, ὅτι τάχα αὐταὶ αἱ θεαρέστοι καὶ ἐναρέτοι πράξεις ἐγίνοντο τὸν τότε καιρὸν, καὶ τώρα ἡ φύσις ἡσθένησε, καὶ ἡμεῖς εἰμεθα ὑπὸ τὸν Ὁθωμανικὸν ζυγόν· αὐταὶ αἱ αἰτιολογίαι εἶναι μάταιαι καὶ διαβολικαί· διότι ὁ Θεὸς, ὡς Παντοδύναμος καὶ πανάγαθος, ἐπίσης πάντοτε δίδει εἰς ὅλους τὴν χάριν του, καὶ θέλει πάντας σωθῆναι, παρ' ἡμῶν δὲ μόνον τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν κλίσιν εἰς τὸ καλὸν ἀπαιτεῖ, καθὼς τὸ βλέπομεν καὶ ἀπὸ ἄλλα παραδείγματα, μάλιστα ἀπὸ τῆν προκειμένην Ἀγίαν. Δὲν ἦτον καὶ αὐτὴ φύσεως ἀσθενεστέρως, καθόλου γυνή; Δὲν ἦτον εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, καθ' ὃν τὴν σήμερον καὶ ἡμεῖς; δὲν ἀπήντησε τόσους καὶ τόσους πειρασμούς, καὶ ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον τῆς πολιτείας τῆς; ἄλλ' ὅμως κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ παραλύσῃ, καὶ νὰ ψυχράνῃ τὴν ζέσιν καὶ ἀγάπην ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἡς ἀγωνισθῶμεν τὸν δυνατὸν τρόπον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεὸν κανένα καρπὸν ἀρετῆς, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ καιρὸς νὰ μετανοήσωμεν ἀνωφελῶς· ἡς ἐκκριζώσωμεν καὶ ἀπὸ τῆν ψυχῇ μας τὰ πάθη ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι ἀναπολόγητα καὶ παρὰ Θεῷ καὶ παρὰ ἀνθρώποις, λέγω τὸν φθόνον, τὴν κατὰχρυσιν, τὴν μνησικακίαν, διὰ νὰ μὴν ἠθέλαμεν γένῃ ἔνοχοι τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἀλλὰ θεαρέστως πολιτευσάμενοι ἠθέλαμεν ἀξιωθῆ τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆς ὑπερφώτου καὶ Παναγίας Τριάδος, καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου Μητρὸς Φιλοθέης. Ἀμήν.

[ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ]

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ ΙΘ'

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐσπέρως ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν
τὸ α' Ἀντίφωνον

Τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στιχ. ς', στιχηρὰ
προσόμε. ἤχος δ'.

[Ὡς *Gerrafor* ἐν *Marturi*]. Τὸ Χρυσόχροον σκῆνωμα, καὶ λαμπρότατον ἀγαλμα, τὸ χρυσοσπώνυμον αὐθις ἄκρουσμα, ὁ πολυποίκιλος Στέφανος, τὸ στόμα τὸ πάντερπνον, ὁ ποιμὴν ὁ γαλήνης, τῆς ἀγάπης ὁ σύνδεσμος, ὁ μελίρρυτος Ποταμὸς τῆς εἰρήνης Φιλοθέης, ὁ φωστήρ τῶν Μοναζόντων, ἀναδειχθεῖσα λαμπρότατος. [Δίς].

Ὡς ἁστὴρ φαινότατος, ἐν Ἀθήναις ἐπέλαμψας, καὶ ὡς μύρον κάλλιστον, καὶ ἡδύπνοον· ὡς ἀηδὼν δὲ εὐκέλαιδος, ὡς μύλον τὸ εὖοσμον, καὶ ὡς Ἥλιος φαιδρὸς, πανταχοῦ ἐξανέτειλας καὶ ἐφώτισας, Μοναχῶν καὶ μιγάδων τὰς καρδίας· ὅθεν ἅπαντες ὑμνοῦμεν, σοῦ τὴν Ἀγίαν Μετάστασιν. [Δίς].

Καὶ πτωχῶν καταφύγιον, καὶ τῶν ξένων διάσωμα, Νεανίδων σύναξις, Μῆτερ γέγονας, τῶν ἀσθενοῦντων ἐπίσκεψις, καὶ νόσων, καὶ θλίψεων, ἱατρὸς καὶ ὁδηγός, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τε· διὰ τοῦτο σε, ὁ Χριστὸς ἀγαπήσας εἰς τὰς ἄνω, Οὐρανίους ἀναπαύσεις, ἐνέθηκέ σε Πανένδοξε.

[Δόξα ἡχος πλ. α']. Πάντα τὰ σὰ, καὶ σεαυτὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν καὶ σῶμα· τῆς φωνῆς γὰρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀκούσασα, τὰ πάντα κατέλιπες, χρυσὸν δὲ καὶ τιμὴν, ὡς οὐδὲν ἐλογίσω, καὶ ὅλη γέγονας τοῦ Χριστοῦ οἶκος ἑνδοξός· ὅθεν καὶ ἀνέκραξες πᾶσι τοῖς φοιτῶσι πρὸς σέ· καταλείψατε τὰ φθαρτὰ, καὶ ἐπὶ κρηρὰ, καὶ ποθήσατε τὸν σταυρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ἰδὼν σου τὸ εὐγενές τῆς ψυχῆς, ἐλθὼν παρὰ σοὶ κοινοῦν ἡρετίσαστο· αὐτὸν οὖν καθικέτευε, Φιλοθέη Χρυσόηθε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· ἐν τῇ Ἑρυνθῇ. Εἰσόδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα. Σοφίας Σολομώντος

τὸ *Ἀνάγνωσμα*]. Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψεται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν Ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλη εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους αὐτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρισμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ Ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρинуσὶν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ Πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

[*Σοφίας Σολομώντος* τὸ *Ἀνάγνωσμα*]. Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου διὰ τοῦτο λήψονται τὸ Βασιλεῖον τῆς Εὐπρεπείας καὶ τὸ διαδῆμα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψετε πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσεται τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσετε θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονάς· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· Ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀναστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσεται πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει Θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικαστὰι περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

[*Σοφίας Σολομώντος* τὸ *Ἀνάγνωσμα*]. Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπῳ, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη συνέσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φανολότητος ἁμαρτοῦ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν

ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ τῇ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις, καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ Ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

[*Καὶ ἡ συνήθη Ἐκτενὴς εἰς τὴν Αἰτὴν στιχηρὰ ἤχος α'*]. Ἡ σοφὴ Φιλοθέη σήμερον εἰς Οὐρανοὺς ἀνελθοῦσα, τῷ ἐν Τριᾷδι Θεῷ συμπαρίσταται, καὶ τὸν Τρισάγιον Ὑμνον ᾄδει ἀκαταπαύστως, σὺν τοῖς ἁγίοις Χοροῖς, καὶ τοῖς Ἀγίοις ἄπασι, δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς δοξάζωμεν τὴν Ἀγίαν αὐτῆς Κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς καὶ Ὑμνοῖς βοῶντες πρὸς αὐτήν, ταῖς πρεσβείαις σου, Μῆτερ, σῶζε τὴν ποίμνην σου, καὶ διαφύλαττε ταύτην ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος. Εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ τὴν Φιλοθέην σήμερον· καλῶς γὰρ ἀγωνισαμένη, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων βαστάσασα, ἀόκως τὰς τούτου ἐντολὰς τελέσασα, οἰκητήριον γέγονε τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν δὲ καταλιποῦσα τὰ ἐν Κόσμῳ ταῖς Οὐρανίοις συναγάζεται Ταξιάρχαις, καὶ πρεσβεύει τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[*Ἦχος β'*]. Τοῦ πλούτου τὴν ποσότητα, ἐν ταῖς τῶν πτωχῶν χερσὶ παραθεμένη, ἀντὶ τούτου ἐκτίσω Πλοῦτον Οὐράνιον· δόξας δὲ καὶ ἡδονὰς καταφρονήσασα, καὶ ἀσκητικῶς διελθοῦσα, πειρασμούς τε πολλοὺς ὑπενήνοχα, μαρτυρικῶς τὸ ζῆν ἀφαιρεθεῖσα καρτερώτατα, δι' ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, Φιλοθέη Πανέντιμε· αὐτὸν οὖν πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[*Ὁ αὐτός*]. Ὅσια Μῆτερ, Ἀγγελικὴν ζηλώσασα διαγωγὴν, ἀσκήσαν ἐξήσκησας, καὶ Ὑμνον ἀκατάπαυστον τῷ Δεσπότη προσήνεγκας· ἐντεῦθεν προσκείμενος ὁ βλέπων τὰ κρύφια, τῆς ψυχῆς σου τὴν πρόθεσιν, χαρίτων σε θείων κατηξίωσεν, ἐναργῆ σοι παρέχων τὰ σύμβολα, τῆς ἐκεῖ μενουσῆς σε αἰδίου Μακαριότητος, πρὸς ἣν ἤδη μεταστάσας, καὶ ταῖς ἁγίοις Χορείαις συνδικαιτωμένη, μὴ διαλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

[*Δόξα ἤχος πλ. δ'*]. Ἡ καθαρὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀγίου Σοφία, σκηνώσασα ἐν τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, Παμμακάριστε Φιλοθέη, κατὰ πνευμάτων τῆς πονηρίας φοβερὸν σε δίκωτην ἀνέδειξε, καὶ μεγίστων νοσημάτων Ἰατῆρα Πανάριστον, διὸ παρρησίαν κεκτημένη πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμῶν παθῶν, καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

[*Καὶ ῥῆ Θεοτοκίῳ. Δέσποινα πρόσδεξαι. Εἰς τὸν στιχ. στιχηρὰ ἤχος πλ. α'.* Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς]. Χαίροις ὁ γαληνότατος

νοῦς, ἡ ἰλαρχά, καὶ τῇ μορφῇ, καὶ τοῖς ὁμοιασιν, ἡ πράξει καὶ θεωρίᾳ κεκοσμηκυῖα σαυτῇ, καὶ τὸν νοῦν ὑψώσασα πρὸς Κύριον, ὁρῶσα τὴν τούτου ἀληθῆ δόξαν ἔνδοξε, καὶ λαμπομένη παρ' αὐτοῦ θείαν ἔλαμψιν, ἀξιάγαστε Φιλοθέη ἀείμνηστε· μέμνησο οὖν πρὸς Κύριον, δεόμεθα Πάντερπνε, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, σωτηρίας, καὶ εἰρήνης, καὶ τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.

[*Υπομένων ὑπέμειρα τὸν Κύριον*]. Χαίροις μοναζουσῶν καλλονῇ, καὶ τῶν μιγάδων ἀδιάσειστον ἔρεισμα, καὶ πάντων τῶν πενομένων, καὶ τῶν νοσούντων ὁμοῦ, καὶ νηπίων μέγα καταφύγιον, καὶ ξένων ἐπίσκεψις, ὁρῶντων παραμύθιον. Μήτηρ γὰρ τούτων, καὶ ποιμὴν ἐρηματίας, καὶ διέσωσας ἀπὸ ζάλης, καὶ θλίψεως· ὅθεν τὴν μακαρίαν σου καὶ θείαν Μετάστασιν, ἀνευφημοῦμεν Ὅσια, καὶ μεγαλύνομεν σήμερον, Σεπτῇ Φιλοθέῃ διὸ πρέσβευε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

[*Καὶ ἔστησαν ἐπὶ πέτραν*]. Πάντας τοὺς πρὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τοῦτον ἐναρέτους ἐξήλωσας· Δαυὶδ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχεας, καὶ Σολομῶντος σεμνὴ, τὴν Σοφίαν ὄντως τὴν πανθυμίαστον, Σαρφῶν τὴν ἀνδρείαν, καὶ Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, ὑπομονὴν τε τοῦ Ἰωβ, τοῦ Προδρόμου δὲ, θείαν ἀσκήσιν, Ἀντωνίου καὶ Σάββας τε, χρύσεια ἦθη Μήτηρ μου, σεπτοῦ Χρυσορρήμονος, καὶ τῶν Ἀγίων ἀπάντων τὰ ἀγλάα κατορθώματα. Διὸ καὶ χορεύεις μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν Ὁσίων Σεμνῇ.

[*Δόξα ἡχος π.λ. β'*]. Μνήμη Δικαίου Σολομῶν φησὶ μετ' ἐγκωμίων τελεῖται, καὶ ὁ λαὸς σὺν αὐτῷ ἀγάλλεται· τοῦτο γὰρ αὐτὸς αἰνιττόμενος ἐφθέγγετο, ἐγκωμιαζομένου Δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί· διὸ Μήτηρ Φιλοθέη καὶ ἡμεῖς πιστῶς τὴν μνήμην σου τιμῶντες καὶ προσκυνοῦντες ἀξίως, τὸ θεῖον καὶ σεβάσμιόν σου Σκῆνος, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις φιλοφρόνως ἐγκωμιάζομεν· πρέσβευε οὖν δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ Κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

[*Καὶ νῦν Θεοτοκίον*. Θεοτόκε σὺ ἡ ἀμπελος, τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον. Τροπάριον. Ἐν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη. Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων. Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὴν α' Στιχολογία· *Κάθισμα*, ἡχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε]. Ἀνεδείξε σήμερον, τὴν Φιλοθέην πιστοί, ἡ θεία Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν καὶ λαμπρά, ὡς μέγα θησαυρίσμα· πάντες οὖν ἐν αἰνέσει ἐν τῇ ταύτης κηδεῖα, ἔσμεναι θεηγόροις εὐφημήσωμεν ταύτην, βοῶντες ταύτῃ ἐκτενῶς· σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου. [*Δίς*].

[*Θεοτοκίον*. Ὅμοιον]. Τὴν χάριν νῦν ἅπαντες ἀνευφημήσωμεν,

Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς δι' αὐτῆς τὴν χαρὰν, τῷ Κόσμῳ ἀγάσαντος λύσιν τῆς ἁμαρτίας, εὐραμένη ἡ φύσις, ἅπανα τῶν ἀνθρώπων, γηθομένη κραυγάζει, εὐχαῖς αὐτῆς Κύριε ῥῆσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

[*Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα*, ἡχος π.λ. δ'. *Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον*]. Καθαρθεῖσα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ τὰς φρένας, καρδίαν καὶ λογισμόν, δοχεῖον γεγένησαι, καὶ λαμπρὸν οἰκητήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος, Ὅσια ἀοίδιμε. Ὅθεν συνελθόντες οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, γεραίρομεν ἅπαντες τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν σοι, Φιλοθέη ἀείμνηστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου. [*Δίς*].

[*Θεοτόκιον*. Ὅμοιον]. Ἀστραπόμορφον ἄρμα Βασιλικόν, πορφυρίζουσα κλίνη, Θρόνε χρυσεῖ, παλάτιον πάντερπνον, καὶ παστὰς θαυγάστατα, παναγιωτάτη σκηνὴ ἀλουργόχραε, ὠραῖσμένη πύλη, καὶ Θεοδόξα, ὄχημα τοῦ Λόγου τὸ παγκόσμιον ὄντως, καὶ κλιμαξ χρυσόπλοκε, χρυσαυγίζουσα γέφυρα, καὶ χρυσήλατε τράπεζα· χαῖρε θεία λαβίς, καὶ φωτῶνμε παναγιωτάτη Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Παντάνακτος.

[*Ἐσθρον Κάθισμα μετὰ τὸν πολυέλεον ἡχος δ'. Κατεπλήρη Ἰωσήφ*].

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, ἐν ὑμνωδίαις ἱεραῖς, καταστρέψωμεν φαιδρῶς, καὶ μεγαλύνωμεν πιστῶς, τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκλάμψασαν εὐσεβοφρόνως, καὶ κρᾶζωμεν αὐτῇ ἐν κατανύξει ψυχῆς καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς, καὶ ἐν καρδίᾳ φαιδρᾷ, παρισταμένη Μήτηρ σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Παντάνακτος, πρεσβεῖαν ποιεῖ, ὑπὲρ τῶν δούλων, τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε.

[*Θεοτοκίον*. Ὅμοιον]. Δοχεῖον ὁφθῆς ἐκλεκτὸν, Παρθενομήτορ Μαριάμ, καὶ Θρόνος πύρινος Θεοῦ, καὶ κλίνη πάγχρυσος σεμνῇ, πεποικιλμένη καθέδρα τοῦ Βασιλέως, οἶκος καὶ Παλάτιον πάντερπνον, Νεφέλη χρυσαυγὴς καὶ ἀεὶφωτος, καὶ κιβωτὸς καὶ στάμνος μανναδόχος, καὶ χρυσοπύργος θάλαμος. Διὸ τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ καὶ ἡμεῖς μελωδοῦμεν σοι.

[*Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἡχου. Προκείμενον*. Ὑπομένων ὑπέμειρα τὸν Κύριον. Τὸ Πᾶσα Προή. Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν. Δόξα, Ταῖς τῆς Φιλοθέης. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἴτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ, Ἰδιόμελον, ἡχος π.λ. β']. Μῦρον ἐν Ἀθήναις ἀνεδείχθη Φιλοθέη χρυσήθε, μυρίζουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν τοῖς μυριπνόις σου διδάγμασιν· ἀλλὰ μύρισον καὶ ἡμῶν τὰς καρδίας νοητῶς τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

[*Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεός. Καὶ οἱ Καρδίες. ὁ Καρὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ζ' καὶ τῆς ὁσίας εἰς η'.* Ὁ Καρὼν τῆς Θεο-

τόκου. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Χαίροις χαρᾶς σκήνωμα τῆς λύπης λύσις.
'Ωδὴ α'. ἦχος πλ. δ'. 'Ο εἰρμός. 'Αρματηλάτην Φαραώ]. Χαίρε κα-
τάρκας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαίρε ζωῆς Μήτηρ,
ἔδου ἡ καθάρσεις, θανάτου ἡ ἀναιρέσεις, χαίρε λύσις τῆς λύπης, χα-
ρᾶς χωρίον εὐρύχωρον, χαίρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

'Αρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἔμψυχον, χαίρε Πανάμωμε, Δαδτι-
κὸν χαίρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον· χαίρε ἡ ἀσυγκρί-
τως τῶν Χερουβιμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερτέρουσα.

'Ιερωτέρα νοερῶν Δυνάμεων, χαίρε Θεόνημφε, χαίρε κτιστῆς πάσης
ἀνωτέρα φύσεως, χαίρε Θεοῦ Παλάτιον, χαίρε πύρινη Θρόνε, χαίρε
Λυχνία πολύφωτε, χαίρε μυριώνυμε Δέσποινα.

'Ράβδος ἐκ ῥίζης 'Ιεσσαὶ βλαστήσασα, χαίρε 'Αμόλυντε, χαίρε βλα-
στῶ 'Ράβδου τῆς 'Ααρωνίτιδος, διαγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ
βαθέως· ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

['Ετερος Κανὼν τῆς 'Αγίας. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Μέλος σοι τερπνόν
ὦ Θεοῦ φίλη ἄδω. 'Ισαάκ. 'Ωδὴ α'. ἦχος δ'. 'Ανοίξω τὸ στόμα μου].
Μονὰς ἄς ἐπόθησας, τὰς Οὐρανίους Θεόλεκτε, νῦν εὐρες ὦ Μήτηρ μου
μισθὸν τῶν πόνων σου, ὧν ὑπήνεγκας ἐν τῷ παρόντι βίῳ, εὐχαίς καὶ
δεήσεσι Κυρίῳ ἔδουσα.

'Ελέους σὺ ἀφθονος πηγὴ 'Οσία τεθέασαι, πτωχοὺς καταρδεύουσα
πλουσιωσάταις ῥοαῖς· ὅθεν Στέφανον, σὴ κορυφῇ ἐδέξω, ἀξιώσ· ὧν
ἔσπειρας σὼν γεωργίων καρπόν.

Δαλεῖν σοι οὐ δύναμαι τῶν ἁρετῶν τὴν εὐπρέπειαν, καὶ ὕψος τὸ ἔγ-
θειον, ὃ ὠραίσθης σεμνή, καὶ ἀνύψωσας, πρὸς τὰς ἐπουρανίους σκη-
νὰς καὶ δεδόξασαι παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ.

'Ολόκληρον φύλαττε τὴν ποιήνην Πάναγνε Δέσποινα, Μαρία Θεό-
νημφε, ἣν ἡ Φιλόθεος κατωκήσατο, ἐνθάδε τοῦ δοξάζειν, τὸν ἄσπο-
ρον τόκον σου, καὶ σὲ Παρθένη 'Αγνή.

[Καταβασία 'Ανοίξω τὸ στόμα μου. 'Ωδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος].
'Ισχυρότατον ὄπλον, χαίρε πιστῶν Δέσποινα, χαίρε κραταιὰ προστα-
σία, χαίρε ἀντίληψις, χαίρε βοήθεια, ἁμαρτωλῶν χαίρε τεῖχος, τῶν
προσκαλουμένων σε, χαίρε τοῦ Κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαίρε στερρὸν ἔρεισμα, χαίρε τοῦ 'Αδὰμ καὶ
τῆς Εὕας ἡ ἐπανάκλησις. Δι' ἧς ἀπέλαβον τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν,
χαίρε ἡ ἀνοίξασα πάλιν Παράδεισον.

Χαίρε ἀφλεκτε βάτε, χαίρε φωτὸς ὄχημα, χαίρε τοῦ 'Ηλίου νεφέ-
λη, χαίρε περιόψε, καὶ περιάλλητε τοῦ Βασιλέως καθέδρα, χαίρε πό-
λις ἔμψυχε Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

'Απειρόγαμε Μήτηρ, χαίρε 'Αγνή Δέσποινα, χαίρε ἡ ἀνήρωτος χώρα
καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαίρε γῆ
ἀλήθειαν ἡ ἀνατείλσασα.

['Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους]. Σὺ τὸν πλοῦτον ἔνειμας 'Οσία,
τὸν σὸν δεομένοις τὸν βευστόν· καὶ γὰρ ἐν τούτῳ πάνσεπτε καυχᾶ-
σθαι οὐ προήρησαι, ἀλλ' ἀντὶ τούτου δέδεξαι σὴ κορυφῇ Δόξης στέ-
φανον.

Σαῖς προσευχαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, περίσῳζε ζεῖ τὴν ποιήνην τὴν
σὴν καταγεραίρουσάν σε Πάνσεμνε, ὡς Θεῶν ἐνδικαίτημα, ἐν οἴκῳ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσον.

'Οδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς ἄνω, εὐρούσα διώδευσας σεμνῶς· ὅθεν καὶ
πρὸς Οὐράνιον, ἐλήλυθας πολίτευμα, καὶ τοῖς 'Οσίοις ἄπασιν, 'Οσία
συγκαταριθμήσαι.

[Θεοτοκίον]. 'Ιάσεις παρέχουσα παντοίας, τοῖς πόθῳ τιμῶσι σου
'Αγνή, τὸν τόκον τὸν ἐκ πνεύματος, 'Αγίου συλληφθέντα σοι, παρὰ-
σχου καὶ τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν.

[Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους. Κάθισμα, ἦχος πλ. δ', Τὸ
προσταχθέν]. Καταλιποῦσα τὰ τῆς γῆς, ὦ Φιλοθέη, μετέστης ἄνω
πρὸς μονὰς τὰς Οὐρανίους, καὶ προσβύεις σὺν πᾶσι τοῖς ἐπουρανίοις,
'Οσίοις ἅμα δικαίοις καὶ τοῖς λοιποῖς, καὶ πᾶσι τοῖς ἄνω Νόις καὶ
λειτουργοῖς, καὶ κραυγάζεις τὸ "Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Θεὲ ὑπερά-
γαθε, σῶζε πάντας οὓς ἔπλασας. [Δις].

Θεοτοκίον. 'Ομοιον]. Θεοχαρίτωτε 'Αγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ
σπλάγχνα οἰκτιρῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι καὶ
τοῖς 'Αρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς 'Ασωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει
ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἰλασμὸν
ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεις.

['Ωδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχυρὸς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις]. 'Ανατολή,
τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ 'Ηλίου τοῦ ἐξανασταίνοντος πρὸ
ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρός. Χαίρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε,
Παρθένη χαίρε Μήτηρ, χαίρε εὐλογημένη, χαίρε δεδοξασμένη Πανά-
μωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον Δέσποινα τοῦ ἀστέκτου, καὶ ἀύλου
ἄνθρακος, ἐνῶ ἐκάσθη διαρραγὲν, τῆς 'Αδαμικίας παρακοῆς τὸ χει-
ρόγραφο, διὸ σοι χαίρε κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφή
καὶ ἀπόλαυσις.

Σὺ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος, καὶ καύχημα, καὶ 'Αγγέλων στέ-
φος, καὶ δικάζημα, διὸ ἡ γῆ καὶ ὁ Οὐρανός, μίαν 'Εκκλησίαν, στησά-

μενοι πανααρμόνιου, τὸ χαῖρε σοι βοῶμεν, χαῖρε Δέσποινα Κόσμου, χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτὴ, ἣν Σολομών προδιέγραψε, κυκλομένη δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένε ἡ κιβωτός, ἡ κεχρυσωμένη τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος, λαβὴς ἡ θεία χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη ἡ κλίμαξ, καὶ γέφυρα.

[Ἄλλος. Ὁ καθημέρος ἐν δόξῃ]. Τὴν Ὁσίαν Φιλοθέην, φιλοφρόνως τιμήσωμεν, ἐν ὧδαῖς ἀσμάτων, ταύτην εὐσεβῶς μεγαλύνοντες· αὕτη γὰρ ὦφθη δοχεῖον Θεοῦ Πνεύματος, καὶ πεφώτισται τούτου ταῖς θείαις λαμπρότησιν.

Ἐπὶ Θρόνου καθημένη, Θείας δόξης Πανθαύμαστε, τοὺς τὴν σὴν τελούντας μνήμην εὐσεβῶς διαφύλαττε, ταῖς σαῖς προσβείαις ὦ Μητερ, ταῖς πρὸς Κύριον, ὃ βοᾷς ἀεὶ, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ῥωμαλαῖα διανοία, καὶ γενναῖα φρονήματι, τὰς Κυρίου Μητερ πάσας ἐντολὰς ἐκτετέλεικας, ὡς κτησαμένη ἀγάπην τὴν πρὸς Κύριον, καὶ τοὺς πέλας τελείαν Ὁσίαν ἀείμνηστε.

[Θεοτοκίον]. Παναγία Θεοτόκε, τὰς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἐκ κινδύνων ῥύσαι πάντων καὶ σκανδάλων τοῦ ὄψεως, τῆς Φιλοθέης προσβείαις ἦν δοξαζόμεν, μετὰ σὲ καὶ γὰρ ὦφθη Κυρίῳ δουλεύουσα.

[Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὡδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω].

Νοερὰν Σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρεσχε. Ἰνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Ὡς χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε Ὑπεράμωμε, χαῖρε Ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνοίας πορφυρόχρουν ἄνθος ἡδύπνοον, χαῖρε Παρθενίας, κοκκοβαφὲς τὸ ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ εὐωδὲς ὁσπράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἡ βρύουσα, χαῖρε κρήνη Θεία, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα, χαῖρε ἡ τὸν βότρυν τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεωργήτος ἀμπελος Δέσποινα.

Ἀδιόδευτε πύλη, χαῖρε ἡ διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος, Παρραδείσου πύλας ἡ ἀνοίξασα χαῖρε τὸ τόκῳ σου, χαῖρε δι' ἧς χαῖρε, ὁ Οὐρανὸς καὶ Γῆ χορεύει, ἡ τὰ ἄνω συνάψασα.

[Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα]. Μονὴν τὴν φερέσβιον εὐροῦσα κατετρώφηςας, πᾶσαν θειοτέραν θεωρίαν, δι' ἧς ἀνήχθης εἰς θείαν ὄντως ζωὴν, καὶ γέγονας πᾶσι τοῖς πιστῶς ἐπικαλουμένοις σε ἐναντίων ὑπέρμαχος.

Ὁ βίος σου ἔνθεος, καὶ ἀρεταὶ θαυμασταί, καὶ τὰ κατορθώματα

γενναῖα, ὅθεν καὶ δόξης πλείστης ἡξίωσαι, τῆς ἀνωθεν, Μητερ, ἐκ Θεοῦ, ὅνπερ καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Νοῦς ἄπας ἀνθρώπινος ἀδύνατον λογίσασθαι τοὺς κινδύνους, Μητερ, καὶ τὰς θλίψεις, ἅςπερ ὑπέστης ὑπὸ τῶν ἐξωθεν¹, ἀκλόνητον σχοῦσα λογισμὸν πίστει τῇ πρὸς τὸν Κύριον, οὐ τὸν λόγον τετήρηκας.

[Θεοτοκίον]. Ὡ Πάναγνε Δέσποινα, τὸν Κύριον ἡ τέξασα, σῶζε τοὺς εἰς σὲ τεθαρρηκότας, καὶ τῆς μελλούσης πάντας κολάσεως ἀπάλλαξον, Ἀχραντε σεμνή, παρρησίαν ἔχουσα μητρικὴν πρὸς τὸν Κύριον.

[Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα. Ὡδὴ ε'. Τὴν δέσιν ἐκχεῶ]. Ἡ ἔμφυχος χαῖρε Δέσποινα Κόχλος, ἡ κογχύλη σὺν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγὴ ἐρυθρὰν ἀλουργίδα τῷ τοῦ παντός βασιλεῖ πορφυρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ ἡ καλύψασα χαῖρε Πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς οὗτος ἄρτος, Χριστιανῶν τὰς καρδίας κρατύνει τὸ σὺν ἀδόκῳ Ἁγίον Ὄνομα, ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικὸν πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, Κιβωτός ἡ Θεοχώρητος χαῖρε, χαῖρε Σκηνὴ, χαῖρε Ἁγίον Ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμψυχε, παλάτιον χαῖρε Θεοῦ, χαῖρε τέμενος Θεῶν Πολύφωτον.

Ὑπέραγνε, ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαιρετον ἄνθος, χαῖρε κοινὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους φιλοτιμία, καὶ χάρις Θεόδοτος, τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

[Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον]. Θεοῦ ὡς Παῦλος ὑπέρεξα, γεώργιον Ὁσία ἀπέδωκας ἑκατοστεινόντα, τῶν ἀρετῶν σου τὸν ἔνθεον καρπὸν Χριστῷ τῷ σὲ γεωργήσαντι.

Ἐκπλήττει πᾶσαν διάνοιαν βροτῶν τὰ παρὰ σοῦ νῦν τελούμενα, ψυχὰς ἀνθέλκεις γὰρ ἐξοφωμένους τοῖς πταίσμασι πρὸς Θεῶν φῶς Ὁσία τοῖς σοῖς διδάγμασι.

Ὁσία ὡδε διέξασα ζῶν ἦν εὐρὲς Μητερ Οὐράνιον, ἧς καθικέτευε ἀξιοθῆναι τοὺς δούλους σου, τοὺς σὲ νῦν εὐλαβῶς μακαρίζοντας.

[Θεοτοκίον]. Ὑμνοῦμεν Ἀχραντε Δέσποινα, τὸν τόκον σου ἀσπάρως ἐκλάμπαντα, ἐκ σοῦ Θεόνυμφε, καὶ σὲ Παρθένε γεραίρομεν, ὧδαῖς ἀπαύστοις ὡς ἀγνὴν Θεομήτορα.

[Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον. Κοιτάκιον, ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον]. Μνηστευθεῖσα ἄμωμε τῷ τοῦ Πατρὸς θεῷ Λόγῳ, καθαρὰν καὶ ἀσπιλον αὐτῷ σκυτὴν διετήρεις, ὅθεν σε πρὸς

¹ Δηλ. τῶν Τούρκων.

τὸν νυμφῶνα τῆς ἄνω δόξης κέκληκεν ὁ σὸς Νυμφίος, ὃ συναγάλλῃ καὶ προσθεύεις Φιλοθέη, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς ἀξιάγαστε.

[Ὁ Οἶκος]. Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν τῆς Πανευφήμου Φιλοθέης· ἅπαν Γένος καὶ ἡλικία πᾶσα· νεανίσκοι καὶ παρθένοι τοῦ Χριστοῦ τὴν μυροβλύτιδα ἐγκωμίοις καταστέψωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρισσάμενη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεως ἀπορρίψασα, δι' ἀσκητικῶν πόνων τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν, Οὐρανίῳ δὲ καὶ Θεῷ στέφει κοσμουμένη αἰτεῖται παρὰ Χριστοῦ δοθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

[Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις]. Ἡ μόνη Ἀπειράνδρος, ἡ μόνη Ἀφροδῖτις, χαῖρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος, τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν Μυστήριον, χαῖρε Ἀγγέλων τρυφή, χαῖρε Ἀγγέλων χαρά.

Σιὼν πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη δεδοξασμένα, χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν πρὸς Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λειμὼν Θεοφύτευτος εὐώδης, κήπος Θεοβλαστούργητος, ἀνεδέχθης Παρθένη, ἀθνασιᾶς Ἄνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφώνως τὸ χαῖρέ σοι κρᾶζομεν, χαῖρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

ὑπέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθὼν με λύτρωσαι, ἵνα σοὶ χαρμωδῶς τὸ χαῖρε κρᾶζω, χαῖρε ἀγνείας πηγὴ, χαῖρε ταμείον πάσης καθαρότητος, χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

[Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν πυρί]. Φαινοτάταις ἀστραπαῖς τῆς ὑπερουσίου Τριάδος καταλαμπρύνασα τὸν νοῦν, βοᾷς σὺν Ἀγγέλοις, ἡ παρίστασαι· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἱερωτάτοις λειτουργοῖς τοῖς παρισταμένοις τῷ Θρόνῳ τῆς τρισηλίου ἀστραπῆς τοῦ Θεοῦ, συγχορεύεις κραυγάζουσα, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Λιμένα εὐδίων ψυχῶν, Μήτηρ, δειμαμένη, τοὺς ὅλην καὶ τρικυμίας τῶν παθῶν ναυαγούντας γαλήνης ἡξίωσας· ὅθεν οἱ σωθέντες κραυγάζουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

[Θεοτοκίον]. Ἡ τὸν προάναρχον Υἱὸν, Μήτηρ, τοῦ Πατρὸς δεξαμένη ἐν τῇ γαστρὶ σου μητρικῶς, σὺν Υἱὸν ἐκδυσώπει ποίμνην τηρεῖν τῆς Φιλοθέης ἄδουσαν ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

[Ὡδὴ η'. Εὐλογεῖτε παῖδες]. Ἰεσοὶ ἐκ ῥίζης χαῖρε ῥάβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα ἄνθος τὸν Χριστὸν ὥρατον,

¹ Ἐνταῦθα τὸ: «Βίος καὶ Πολιτεία».

χαῖρε πῖον Ὁρος, χαῖρε κατάσκιον, χαῖρε Θεοῦ Οἶκος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος πάντων εὐδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων

Σιδηρᾶ σου Ῥάβδος κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας, ὡς ὠρουμένους θήρας, τὰ περικυκλοῦντα πᾶν ἀποσώβει τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρε σοὶ Παρθένη κρᾶζω.

Ὁραιώθης ὅλη, τὸν Ὁρατὸν ἐν κάλλεσιν ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξὶν ὥρατα· διὸ σοὶ τὸ χαῖρε κρᾶζομεν, λέγοντες· χαῖρε Θεοτόκε Ἀγνή Κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξότερα.

Δανιὴλ δ' εἶδεν Ὁρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτορ, ἐξ οὗ ἐτμήθη ἀκρογωνιαίος λίθος, χαῖρε Θεοδόχε ἀνθρακοφόρε λαβίς, χαῖρε τῶν ὅλων ἁγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

[Ἄλλος. Παῖδες εὐαγεῖς]. Ἀνῆλθες πρὸς γνῶσιν θεωρίας, καὶ πάντα σαφῶς μεμύνησαι τοῦ Πνεύματος ἁδύτα μυστήρια, πᾶσι δὲ κατήγγειλας τοῖς προσφοιτῶσι Πάνσεπτε, σοὶ καὶ κραυγάζουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξης κατεφρόνησας τῆς κάτω, καὶ πᾶσαν διάνοιαν ἐπτέρωσας ἀρετῶν κορυφήν, ὅθεν καὶ ἀνύψωσαι πρὸς θεῖον ὕψος ἀρρητον, ᾧ χαίρεις ψάλλουσα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Ὁρθῆς ὀρφανῶν τροφὸς καὶ Μήτηρ, καὶ πάντων ἀδικουμένων ἡ ἀντίληψις, τῶν ἐν νόσοις ἴασις, αἰχμαλώτων λύτρωσις, καὶ τοῖς ἐν λύπαις Πάνσεμνε χαρὰ τοῖς ψάλλουσι τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας

[Θεοτοκίον]. Ἰασαι Ἀγνή τὰς ἀσθενείας, τῶν πίστει προστρεχόντων σοὶ Θεόνυμφε, καὶ ὁμολογούντων σε Θεοτόκον ἄχραντε, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασαν, ᾧ πάντεις ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε.

[Καταβασία. Παῖδες εὐαγεῖς. Ὡδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή]. Ἰδοὺ σε πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζουσι τὴν Ἀειμακάριστον, ὡς προεφῆτευσας, Θεογεννήτορ ἐκ Θείου Πνεύματος, καὶ ὡς τεκοῦσα τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βοῶσί σοι, χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν μέλι βρύουσα.

Ὁρθώσας Δέσποινα Ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδὰμ τὸ ὀλίσθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὕας τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς τὸ χαῖρε βοῶμεν σοι, χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Ἀξίον χαῖρέ σοι βοᾶν, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰδῖος χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένη Κόρη Θεογεννήτρια, χαῖρε παράδεισε τρυφῆς, χαῖρε ἡ

χρυσόφρεθρος Ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προχέουσα.

Νύττει μου βέλει γλυκερῶ τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος Πανύμνητε, καὶ ἐκδιάζει με χαῖρε σοὶ κράζειν διὰ παντός, καὶ βοᾷν χαῖρε λιμὴν, χαῖρε ἡ ποντίσασα, τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη ἀδιάβατος θάλασσα.

[Ἄλλος. Ἄπας γηγενής]. Σοὺ πρὸς ὑπαντὴν Ἀγγέλων συστήματα Μῆτερ κατήρχετο, καὶ ὁ τῶν Ὁσίων δέ, χορὸς σὺν τούτοις θεοῖς ἐν ἄσμασιν, ἐπηκολούθει πάνσεπτε, ἀναγομένης σου εἰς τὰ ἄνω πάντερ-
πνα σκηνώματα, ὧν Χριστὸς σοὶ τὰς πύλας ἠνέωξε.

Ἄνθος χρυσαυγὲς, ποικίλον χρυσόχροον, καὶ εὐωδίας μεστόν, τοῖς ἐν ταῖς Ἀθήναις νῦν ταῖς χρυσιζούσαις Μῆτερ ἐξήνθησας, καὶ πᾶσαν εὐωδιάσας καὶ κατελάμπρυνας, τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς σοὺς Γεννήτο-
ρας, τῶν χαρίτων τῶν σῶν τῇ τερπνότητι.

Ἄνω σε Χριστὸς καλέσας εἰς ἄληκτον ζωὴν μετήνεγκε, ὃν καθικε-
τεύουσα μὴ παύσῃ Μῆτερ ὑπὲρ τῶν πίστει σου τὴν ἱερὰν Μετάστα-
σιν ὑμνοῦντων, Πάντερπνε, καὶ βοῶντων: χαίροις ἀξιεπαινε Φιλοθέη,
τὸ ῥόδον τὸ εὐχροον.

[Θεοτοκίον]. Κύριον Ἀγνὴ Παρθένη ὃν ἔτεκες, τοῦτον δυσώπησον
ἄπρωτον τηρεῖν αἶε τὴν νεολαίαν, ἣν ἡ Φιλόθεος τὸν σὸν ὑμνεῖν συνή-
γαγε τόκον Πανήμωμε, ἐκ παντοίων πολεμίων Ἀχραντε, αἰσθητῶν
καὶ ἀύλων Θεόνυμφε.

[Καταβασία. Ἄπας γηγενής. Ἐξαποστειλάριον. Γυραῖκες ἀκου-
τίσθητε]. Ἀγάλλου, τέρπου, χόρευε, πᾶς ὁ λαὸς τὴν σήμερον, τῆς
Φιλοθέης τὴν μνήμην πανηγυρίζοντες πάντες· ἰδοὺ γὰρ καταλείψασα
τὸν Κόσμον τὸν ἐπίκνηρον, καὶ πρὸς Μονὰς ἐλήλυθε τὰς Οὐρανίους, καὶ
χαίρει ὑπὲρ ἡμῶν καὶ πρεσβεύει.

[Θεοτοκίον]. Μαρία καθαρῶτατον χρυσοῦν θυμιατήριον τῆς ἀχω-
ρήτου Τριάδος δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς
ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοὶ Κόρη, ἀνέδειξε
Θεοτόκον.

[Εἰς τοὺς αἰκούς, τὸ Πᾶσα προη, στιχηρὰ ἥχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου
κληθεὶς τῆς Βασιλείας]. Σήμερον χαίρει ἡ γῆ καὶ συγχορεύει, διδοῦσα
τὸ βλάστημα αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὡς θεῖον δῶρον καὶ μέγιστον,
τὴν Φιλοθέην, τὴν ἐν Ἀθήναις ἀναβλαστήσασαν, εὐφραίνεται καὶ ἀπα-
σα τῶν Οὐρανῶν ἡ πληθὺς, ὡς δεξαμένη τὴν ἄσπιλον, καὶ θειοτά-
την, καὶ ὅλην οὖσαν Θεοῦ κατοίκησιν· χαίρει δὲ μάλλον καὶ ἀγάλλε-
ται, Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· δεσπότης ταύτην εἰς τὰ ἄδυτα
βασίλειαι.

Ἡ ἱλαρὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἥλιος ὁ ἀμόφωτος, ἀστὴρ αὐ-

γέστατος, περιστρεφὰς ἡ ἀκέραιος, ἡ Φιλοθέη, ἡ μῦρον οὔσα καὶ μῆλον
πάγχρυσον, ἡ ὅλη μυρίσασα, καὶ χρησιμεύσασα νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ
καρδίαν τε, σὺν τῷ σαρκίῳ, καὶ γενομένη φῶς καὶ ἀπαύγασμα, νῦν
δὲ ἀφείσα τὰ ἐπίκνηρα ἀνελήλυθεν ἄνω πρὸς Κύριον, καὶ πρεσβεύει
ἀπαύστως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φυτόν ὥρατον ἐβλάστησε καὶ κλάδον, ἡ Θεία Μητρόπολις τῶν Ἀ-
θηνῶν ἡ λαμπρά, φέρον καρπὸν εὐωδέστατον, πλήρες χαρίτων, γλυκὺν
εἰς γεῦσιν, καὶ θυμηδέστατον, τὴν θεῖαν καὶ ἄσπιλον καὶ θεοδόξα-
στον, τὴν Φιλοθέην τὴν πράξει τε καὶ θεωρίᾳ κατακοσμοῦσαν ψυ-
χὴν τοῦ σώματος, ὅθεν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν καὶ γεραίρομεν ταύ-
της τὴν κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς μελιρρύτοις καὶ τερπνοῖς τοῖς μελω-
δήμασιν.

[Δόξα, ἥχος δ']. Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν, δεξαμένη ἔρωτα, πάντα
τὰ ἐν Κόσμῳ τερπνὰ ὑπερείδες Θεόληπτε, ἐντεῦθεν γὰρ τῷ καρπῷ οὐχ
εἴλω, καθάπερ Ἀδάμ· τὸν ὄφιν δὲ ἀποκρουσάμενη δι' ἐγκρατείας, Ἀγ-
γελικῶς τὸν βίον διήνυσας, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς αὐλίζῃ, ἐπαπολαύουσα
τοῦ ζύλου τῆς ζωῆς, Θεὸν ἱεουμένη ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτε-
λούντων, ἡγιασμένη Φιλοθέη, τὴν μνήμην σου.

[Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπό-
λυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Ἐκ τοῦ Καρότος. Ὡδή γ' καὶ δ'].
ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΝΤΕΚΑ

Ὁ Ἀθηνῶν Γρηγόριος ἐπιβεβαίωσι.

Καὶ ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν πράξεων χρεωστεῖται ὁ ἔπαι-
νος, πάντων δὲ μέλιστα ἀξιεπαινοὶ καὶ περικληεῖς, καὶ εἰς τὸν ἄπικτον
χρόνον ἀοιδίμοι εἰσίν, ὅσοι φροντίζουσι καὶ ἀγωνίζονται περὶ συστά-
σεως καὶ διαμονῆς τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων, καὶ ὅτι ἐκ τῆς μαθή-
σεως προσγίνεται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τοσαῦτα καλὰ καὶ ὠφέλιμα, ὅσα
περὶ αὐτῶν ἐξυμνεῖ ὁ θεόσοφος Σολομὼν. Διὰ ταῦτα σωτῆρες τῶν πό-
λεων, καὶ κοινοὶ εὐεργέται, καὶ πᾶν εἴ τι εὐφρημον καὶ πρᾶγμα καὶ
ὄνομα πρέπει νὰ ὀνομάζωνται, ὅσοι γίνονται αἴτιοι καὶ συνεργοὶ εἰς
τὸ νὰ ἐξακολουθῇ καὶ νὰ κλλιερῆται εἰς τὰς πολιτείας τὸ κοινω-
φελὲς τῆς πολιτείας ἔργον, ἢ μὲ τὴν ἐκ βάρων οἰκοδομὴν νέων σχο-

¹ Τὸ πρωτότυπον παρὰ τῷ Κ. Πιττάκη.

λείων, ἡ μὲ σύστασιν καὶ ἐπικουρίαν τῶν πάλαι προφυκοδωμένων. Τοιοῦτος ἐστάθη ὁ πανοσιώτατος καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς τῶν Ἀσωμάτων Μονῆς κύρ Διονύσιος Πετράκης, ὅστις καὶ πρὸ πολλοῦ ἐσκέπτετο καὶ διενεοῖτο νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸ τοιοῦτον καλόν, ἀλλὰ τὰ διάφορα περιστατικὰ δὲν τὸν ἐσυγχώρησαν. Ἦδη δὲ προτροπῇ καὶ τοῦ πανιερωτάτου ἡμῶν Δεσπότη, καὶ τῶν εὐγενεστάτων ἀρχόντων, τὸν ἐκ τοῦ φόβου τοῦ Κυρίου πάλαι συνέλαβε θεῖον σκοπόν, τέως ὧδινε καὶ ἔτεκε πνεῦμα σωτηρίας καὶ ὠφελείας τῇ ἐαυτοῦ πατρίδι. Τὴν γὰρ Ἑλληνικὴν σχολὴν τοῦ μακαρίτου καὶ ἀοιδίμου ἐκείνου Ἰωάννου Ντέκα, (ἡ ὁποία ἀγκαλὰ καὶ διὰ τὴν τελείαν καταστροφὴν τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Οὐνετεῶν κατεστράφη καὶ αὕτη, καὶ ἀπώλεσεν ὅλους τοὺς μισθοὺς διδασκάλου τε ὁμοῦ καὶ μαθητῶν, μ' ὅλον τοῦτο χάριτι Θεῷ, καὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας τῶν προστατῶν, δὲν ἤργησε πώποτε, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας μὲ μισθὸν τῷ διδασκάλῳ παρὰ τῆς κοινότητος) τὴν αὐτὴν λέγω σχολὴν τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Ντέκα ὁ ῥηθεὶς καθηγούμενος κύρ Διονύσιος Πετράκης ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ εἰς τὴν ἐαυτοῦ ἐπίσκεψιν, τουτέστιν ἀπεφάσισε νὰ τὴν διακρατῇ, καὶ νὰ τὴν συντηρῇ ἰδίῳ αὐτοῦ ἀναλώμασιν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον αὐτός τε καὶ οἱ ἐκείνου διάδοχοι μὲ μισθὸν ἐτήσιον τῷ ἡδὴ σχολαρχοῦντι σοφολογιωτάτῳ διδασκάλῳ κύρ Ἰωάννῃ Μπενιζέλω, καὶ τοῖς κατὰ καιρὸν καθηγηταῖς τῆς αὐτῆς σχολῆς. Ὑπόσχεται τοιγαροῦν ὁ εἰρημένος καθηγούμενος κύρ Διονύσιος ἐκουσίως, αὐτεξουσίως καὶ εὐγνωμόνως, μ' ὅλον τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὸν ζῆλον πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, νὰ δίδῃ τῷ αὐτῷ διδασκάλῳ κύρ Ἰωάννῃ Μπενιζέλω διὰ μισθὸν τῆς Σχολῆς κατ' ἔτος γρόσια πεντακάσια, τὰ ὅποια θέλει τοῦ νὰ δίδει εἰς τρεῖς δόσεις· α') ὅταν ἀρχίῃ ἡ διορία β') περὶ τὰ μέσα τῆς διορίας καὶ γ') ἀποῦ τελειωθῇ ἡ διορία. Πρὸς τούτοις ὑπόσχεται νὰ τοῦ δίδῃ κατ' ἔτος καὶ σιτᾶρι κοιλὰ δεκαπέντε, τυρὶ καντάρι ἓν, καὶ λάδι ζυστία ἕξ. Ὑπόσχεται προσέτι ὁ αὐτός καθηγούμενος νὰ δίδῃ καὶ εἰς δώδεκα πτωχὰ παιδία, ἂν τύχουν τῆς πατρίδος μας, ἀπὸ ἕξ κοιλὰ σιτᾶρι εἰς καθὲ ἓν ἐτησίως καὶ τὸ χαράτζί τους, ἀνίσως ὅμως καὶ τὰ αὐτὰ παιδία ἤθελεν ἐξακολουθοῦν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔχουσιν ἐπιμελείαν καὶ ἔφειν εἰς τὰ μαθήματα, καὶ δὲν ἤθελε τὸ κάμουν κατὰ πραγματείαν, καὶ περὶ τούτου θέλει ἔχει ὁ διδάσκαλος τὴν φροντίδα. Πρὸς τούτοις δηλοποιεῖται, ὅτι ὁ αὐτός καθηγούμενος θέλει εἶσθαι καὶ ἐπιτροπος, καὶ ἔφορος τῆς σχολῆς. Ὁ δὲ διδάσκαλος κύρ Ἰωάννης Βενιζέλος ὑπόσχεται, Θεῷ συνάψει, νὰ ἐξακολουθῇ καὶ νὰ ἐκπληρῇ ἐπιμελῶς καὶ

ἀδιακόπως τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐπάγγελμα, διδάσκων καὶ ἐκπαιδεύων τοὺς προσφωτισμένους αὐτῷ ἐντοπίους μαθητὰς τὰ ἀναγκαῖα Ἑλληνικὰ μαθήματα, καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, ὅσον τὸ δυνατόν, ἔχοντας μόνον τὴν ἄδειαν νὰ κάμνῃ διακοπὴν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἡμέρας τεσσαράκοντα, καθὼς τὸ τοιοῦτον ἐθίζεται εἰς τὰ ἅπαντα τοῦ σχολεῖα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον ἔργον τῆς σχολῆς εἶναι τοσοῦτον ἐπωφελές, ἀξιεπαινον καὶ μακαριστόν, θέλει, ἀποφασίζει, καὶ διατάττει ὁ ῥηθεὶς καθηγούμενος κύρ Διονύσιος, ἵνα ἐπιμένῃ καὶ διαρκῇ αἰωνίως, τόσον εἰς τὰς ἡμέρας του, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἕως οὗ διαμένῃ καὶ τὸ Μοναστήριον καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Εἰ δέ τις ὀψέποτε ἱερωμένος, ἢ λαϊκός, ὁποιασδήποτε καταστάσεως ἄνθρωπος, ἤθελεν ἐπαναστῇ κατὰ τοῦ τοιοῦτου ἔργου, ζητῶν καὶ ἐπιχειρῶν ἐπὶ διαφόροις προφάσεσιν, ἐμμέσως ἢ ἀμέσως, νὰ τὸ ἀνατρέπῃ, ἢ νὰ τὸ διαστρέψῃ, καὶ νὰ τὸ παρασκαλέσῃ ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ ὡς ἄνωθεν διετάχθῃ, ὁ τοιοῦτος, ὡς μισόκαλος καὶ κακεντρεχής, θέλει ἐπάξῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς του τὴν Θεῖαν ὀργὴν καὶ δίκην, ἥτις ἀφεύκτως καὶ ἀπαραιτήτως τιμωρεῖ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, ἐπομένως δὲ θέλει ἐπιφορτίσει κατ' ἐπὶ τὸν τὰς ἀρὰς καὶ τοὺς ἀφορισμούς, καὶ ὅλων τῶν Θεοφθῶρων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ τε Πανιερωτάτου ἡμῶν Δεσπότη, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡγουμένου.

Ὅθεν εἰς τὴν περὶ τούτου ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν, καὶ εἰς διηνεκή καὶ αἰώνιον μνήμην ἐξεδόθη τὸ παρὸν γράμμα, βεβαιωθὲν τῇ ἰδιοχειρῇ ὑπογραφῇ τοῦ πανοσιωτάτου καθηγουμένου κύρ Διονυσίου, ἐπικυρωθὲν παρὰ τοῦ πανιερωτάτου ἡμῶν δεσπότη ἀγίου Ἀθηνῶν κυρίου κυρίου Γρηγορίου, ὑπογεγραμμένον καὶ παρὰ τῶν εὐγενεστάτων ἀρχόντων καὶ ἐπιτρόπων τῆς πολιτείας· κατεστρώθη δὲ καὶ ἐν τῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν.

Ἐν ἔτει αως', Μαΐου α', Ἀθῆνῃσι.

Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ βεβαιῶν καὶ ὑπόσχομαι.

Ἀνθίμος ἱερομόναχος, Σαμουὴλ ἱερομόναχος, Δαμασκηνὸς ἱερομόναχος, Σεραφεὶμ ἱερομόναχος, Παρθένιος ἱερομόναχος, Πετράκης Παΐσιος ἱεροδιάκονος, Διονύσιος ἱεροδιάκονος, Συμεὼν μοναχός, Ἰωσήφ μοναχός, Καλλίνικος μοναχός, Ἀνανίας μοναχός, Παΐσιος μοναχός, Σεραφεὶμ μοναχός, Ἀρσένιος μοναχός, Βενέδικτος μοναχός, Παρθένιος μοναχός, Γεράσιμος μοναχός.

Σπυρίδων Λογοθέτης, Σπυρίδων Καπετανάκης, Σταῦρος Βροντογούνης, Ἀλέξανδρος Βενιζέλος, Σπυρίδων Παλαιολόγος, Συμεὼν Λογοθέτης.

Γ Ρ Α Μ Μ Α

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

*Γαβριήλ ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως,
Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.*

Ἐντιμότετοι κληρικοὶ τῆς ἀγιοτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας, μετὰ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ πολιτειῶν, κωμοπόλεων καὶ χωρίων, καὶ λοιποὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ οἰώτατοι ἱερομόναχοι, χρήσιμοι πρόκριτοι καὶ γέροντες, καὶ προσετώτες, καὶ ἀπαξάπαντες εὐλογημένοι Χριστιανοὶ, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, καὶ παρ' ἡμῶν εὐχή, εὐλογία καὶ συγχώρησις

Διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ γραμματὸς διδομεν εἰδῆσιν εἰς ὅλους σας, ὅτι τοῦ ἀρχιερέως ὑμῶν Βενεδικτοῦ, καθαιρέσει παντελεῖ καθυποβληθέντος τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ, διὰ τὰ ἐν ἐκείνῃ ἐμπεριεχόμενα ἐγκλήματα, καὶ ἐκπτώτου γενομένου τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἡ μετριότης ἡμῶν, ἐπειδὴ οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ νόμοι καὶ κανόνες παραγγέλλουσι νὰ μὴ μένῃ ἀμμία ἐπαρχία χηρεύουσα ἐπὶ πολὺν χρόνον, διὰ τοῦτο κατὰ νόμον, ἐφροντίσαμεν καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν, διὰ νὰ μὴ μένῃ εἰς πολὺ διάστημα καιροῦ ἀπροστάτευτος καὶ ἀποιμάντος, καὶ ἐστερημένη τῆς τοιαύτης πνευματικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία συμβάλλεται εἰς τὸ χριστῶνυμον πλήρωμα, καθὼς ἡ ψυχὴ καὶ κεφαλὴ εἰς τὸ σῶμα. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἴτια ἐφροντίσαμεν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ εὐρωμεν τὸν ἀξιὸν εἰς αὐτὴν προστάτην, ὅπου νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἐν αὐτῇ λογικὸν τοῦ Χριστοῦ πλήρωμα ἀξίως, καὶ θεαρέστως, καὶ νὰ τὸ ποιμάνῃ καὶ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ εἰς νομὰς σωτηρίους τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος. Ψῆφον οὖν κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ καθ' ἡμῶν πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ καὶ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, ἡμετέρᾳ Πατριαρχικῇ προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ ὑπὸ τῆς ἐνδημούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερᾶς τῶν συναδελφῶν ἀρχιερέων ὁμηγύρεως καὶ Συνόδου, εἰς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν τιμίου καὶ ἀξίου προσώπου, ὅπου ν' ἀναδεχθῇ τὴν ἀρ-

χειρατικὴν προστασίαν καὶ ποιμαντικὴν ῥάβδον τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, προεκρίθη καὶ προεξελέγη τῶν ἄλλων, ὡς ἀξίος καὶ ἀρμόδιος, ὁ πανσοφολογιώτατος μέγας Πρωτοσύγγελος τῆς καθ' ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας κύρ Ἀθανάσιος, ἀνὴρ τίμιος καὶ Θεοσεβής, ἱεροπρεπής τε καὶ κόσμιος ἐν τε τῷ σωματικῷ καταστήματι καὶ τοῖς ψυχικοῖς ἡθεσι, λόγων ἀρετῇ καὶ παιδεῖᾳ κεκοσμημένος καὶ τὰ θεῖα καλῶς πεπαιδευμένος, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὸ ἀγγελικὸν ἡμφιεσμένος σχῆμα καὶ πρῶτον μὲν παρὰ ἐγκρίτῳ ἀρχιερεῖ χρόνους ἐκδουλεύσας ἱκανοὺς, εἶτα δὲ καὶ ἐν τῷ ὀφφικίῳ τῆς ἡμετέρας μεγάλης πρωτοσυγγελίας πιστὰς καὶ προθύμους ἐκδουλεύσεις καταβαλόμενος, πρῶτος, σώφρων καὶ εὐτακτος, σεμνῶς τε βιωτεύσας καὶ διαγωγὴν ἐνδεικνύμενος τὴν πρέπουσαν τῷ ἀγγελικῷ σχήματι, θεοσεβεῖς τε ἐνθεραμμένος καὶ πράξιν ἔχων ἱκανὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν υποθέσεων καὶ γνώστος ἐστὶ καὶ δόκιμος καὶ ἀξίος τῆς ἀρχιερατικῆς προστασίας, μὲ τὰ ὁποῖα προτερήματα καὶ πλεονεκτήματα αὐτοῦ διὰ τῆς θείας χειραγωγίας καὶ ἀντιλήψεως, ἔχει νὰ ἀρχιερατεύσῃ καλῶς καὶ νὰ εὐαρεστήσῃ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ λογικὸν αὐτοῦ ποίμνιον κανονικῶς καὶ θεαρέστως εἰς τὰ οὐσιώδη ἔργα, ὅπου ὁδοποιοῦσι τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς καὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς θείας μακαριότητος, ὅχι μόνον μὲ τὴν παραινέσιν καὶ νοουθεσίαν καὶ διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν τύπον καὶ παράδειγμα τῆς καλῆς καὶ Χριστιανικῆς αὐτοῦ πολιτείας καὶ πνευματικῆς διαθέσεως· διότι μὲ τὴν πραότητα καὶ σεμνοπρέπειαν καὶ εὐλάβειαν καὶ εὐταξίαν καὶ μὲ τὴν στολὴν τῶν ἐναρέτων ἡθῶν καὶ μὲ τὰ ἄλλα ὅσα ὁ Θεὸς ἐχαρίσατο ψυχικὰ χαρίσματα δύναται νὰ καταστήσῃ εὐαρεστοῦντας Θεῷ καὶ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ποιμνιομένους κατὰ τὸ ἱερὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἐπάγγελμα καὶ νὰ πολιτευθῇ εὐαγγελικῶς τε καὶ κανονικῶς μὲ τὸ λογικὸν αὐτοῦ ποίμνιον, ὅπου παρὰ Θεοῦ ἐδωρήθη. Τοῦτο λοιπὸν κατὰ τὴν ἱερὰν τῶν ἐκκλησιῶν τάξιν καὶ κανονικὴν διατύπωσιν, τῇ ἐπικλήσει καὶ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ ζωοποιοῦ πνεύματος ἀρχιερέα ἐχειροτονήσαμεν καὶ Μητροπολίτην κατεστήσαμεν τῆς Μητροπόλεως ταύτης καὶ ἀρχιερατικὸν προστάτην καὶ ποιμένα παντὸς ὑμῶν γνήσιον, νόμιμον καὶ κανονικόν. Διὸ καὶ γράφοντες ὑποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμῶν ἱεροτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερέμων τῶν ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἐντελλόμεθα καὶ παραγγέλλομεν πάντας ὑμᾶς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ Χριστιανούς, ὅπως τὸν διαλειφθέντα τοῦτον ἀρχιερέα ὑμῶν, ἱερότατον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ Λεβα-

δείας υπέρτιμον καὶ ἔξοχον πάσης Ἑλλάδος ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸν ἡμῶν ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν κύρ' Ἀθανάσιον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς, γνήσιον, νόμιμον καὶ κανονικὸν ἀρχιερέα τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως γινώσκετε καὶ ποιμένα τοῦ αὐτοῦ λογικοῦ ποιμνίου καὶ πατέρα πνευματικῶν ὁλονδὸν σας καὶ κηδεμόνα καὶ φροντιστὴν τῆς ψυχικῆς σωτηρίας σας, δεσπότην τε καὶ ἐξουσιαστὴν τῆς ἐπαρχίας ταύτης μετὰ πάντων τῶν κτημάτων καὶ πραγμάτων καὶ ἀφιερωμάτων αὐτῆς κινήτων τε καὶ ἀκινήτων καὶ μνημονεύετε τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις, ἐρχόμενον τε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ νὰ σᾶς ἀπολαύσῃ, ὅπου εἴσθε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτοῦ θεόθεν λογικὸν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, νὰ τὸν δεχθῆτε μετὰ πάσης χαρᾶς, τιμῆς καὶ ἀξίας καὶ φιλοφροσύνης καὶ δεξιώσεως. Ἐπειδὴ ἔχει νὰ σᾶς εὐλογῇ καὶ νὰ σᾶς ἀγιάζῃ καὶ νὰ ἐκτελῇ ὅλα τὰ ἀρχιερατικά, κατὰ τὴν περίληψιν τῆς πράξεως αὐτοῦ, καὶ νὰ σᾶς διδάσκῃ καὶ νὰ σᾶς εὐλογῇ καὶ νὰ σᾶς νουθετῇ τὰ πρὸς σωτηρίαν σας χρειώδη καὶ ἀναγκαῖα, ὥσθ' ὅπου εἶναι καὶ φρόνιμος καὶ θεοσεβὴς καὶ χριστιανικῆς διαθέσεως καὶ τιμᾶτε καὶ ἀγαπᾶτε αὐτὸν καὶ διευλαβεῖσθε καὶ πείθεσθε αὐτῷ κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον καὶ νὰ δίδητε μετὰ τῆς προσηκούσης ὑποταγῆς καὶ εὐπειθείας ὅλα τὰ ἀνήκοντα τῇ ἱερότητι αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα, κανονικὰ δηλαδὴ, συνοικέσια, ἐμβατήρια, πανηγύρεις καὶ ζητείας καὶ εἴ τι ἄλλο σὺνθετος τῷ τόπῳ συντρέχοι· καὶ καθὼς τὰ μέλη τοῦ σώματος εἶναι διωρισμένα καὶ τεταγμένα νὰ συνεργῶσιν εἰς τὴν ἑαυτῶν κεφαλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὰ κυβερνῶνται καὶ διευθύνονται καὶ καλλωπίζονται, ὅπως ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς ὁ ποιμὴν ὁμοῦ μὲ τὸ ποίμνιον νὰ παρασταθῇτε ἀξιοπρεπῶς εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ λάβητε τὰς οὐρανίους ἀντιδόσεις καὶ ἀντιμισθίας, διότι εἶναι εὐλογος καὶ πρέπουσα καὶ χρεωστουμένη εἰς τὴν ἀρχιεροσύνην του ἡ συνδρομὴ καὶ βοήθεια ἀπὸ σᾶς τὰ ποιμενικά του τέκνα, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἡ ἱερότης του νὰ κυβερνᾷ κάθε λογῆς χρεῖαν καὶ ἀνάγκην τῆς ἐπαρχίας του καὶ νὰ ἀπολογῇται τὰ δικαιώματα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τὰ χρέη τῆς ἐπαρχίας του καὶ νὰ σᾶς ποιμαίνῃ μὲ ἀνεσιν καὶ ἐλευθερίαν ἐν ὁσιώτητι καὶ δικαιοσύνῃ, δεόμενος πρὸς Κύριον ἐκτενῶς καὶ ἀδιάκóπως διὰ τὴν ὑγείαν καὶ σωτηρίαν σας καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν σας, τοῦ ὁποίου τὰς δεήσεις ἀποδεχόμενος ὁ Κύριος νὰ ἀντικαταπέμψῃ εἰς ἐσᾶς τὸ πλοῦσιον αὐτοῦ ἔλεος καὶ νὰ ἐπιβραβεύσῃ τὰ οὐράνια καὶ ἐπίγεια ἀγαθὰ ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Κύριος καὶ νὰ δώσῃ εἰς ἐσᾶς καὶ τὰ τέκνα σας τὴν εὐλο-

γίαν τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ καὶ νὰ πληθύνῃ καὶ νὰ αὐξάνῃ τὰ υπάρχοντά σας. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ μέλλει νὰ διατρίψῃ ἐδῶ μικρὸν καιρὸν ὁ ἀρχιερεὺς αὐτός, ἕως οὗ προετοιμασθῇ διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ αὐτόθι ἀποκαθίστασιν ἐπίτροπον αὐτοῦ τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Μενδινίτζης ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸν αὐτῆς ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν κύριον Βαρθολομαῖον καὶ τὸν τιμιώτατον ἄρχοντα Λαγοθέτην τῆς αὐτῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως κύριον Σπυρίδωνα εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτωνται τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ταύτην καὶ νὰ συνάξωσι τὰ ἐμπίπτοντα ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα ἐν καθαρῷ καταστίχῳ. Διὸ καὶ γράφοντες ἐντελλόμεθα ὑμῖν, ἵνα γινώσκοντες τοὺς διαλειφθέντας τούτους ἐπιτρόπους τοῦ ἀρχιερέως σας τιμᾶτε καὶ ἀγαπᾶτε αὐτούς καὶ διευλαβεῖσθε καὶ πείθεσθε καὶ ὑποτάσσῃσθε αὐτοῖς κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον καὶ νὰ δίδητε εἰς χεῖρας αὐτῶν εἰρηνικῶς καὶ χριστιανικῶς πάντα τὰ ἐμπίπτοντα ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα, ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ σὺν Θεῷ ὁ ἀρχιερεὺς σας νὰ σᾶς ἀπολαύσῃ καὶ νὰ συνευφρανθῇτε ἀλλήλοις ψυχικῶς.

Οὕτω ποιήσατε τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὑποτασσόμενοι εὐγνωμόνως τῇ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ ἡμῶν ταύτῃ παραγγελίᾳ, ἵνα καὶ ἡ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴῃ μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν Μηνί Ἰουνίῳ, Ἰνδικτ. γ', αψπέ'.

(Τὸ πρῶτον ὄνομα δυσανάγνωστον. Τὰ λοιπὰ εἰσὶν ταῦτα).

Ὁ Ἡρακλεῖας ΜΕΘΟΔΙΟΣ, ὁ Κυζίκου ΑΓΑΘΙΟΣ, ὁ Νικομηδείας ΙΩΑΣΑΦ, ὁ Χαλκηδόνος ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, ὁ Δέρκων ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ, ὁ Κρήτης ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ὁ Σεβῶν ΑΝΘΙΜΟΣ, ὁ Δράμας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, ὁ Ναυπλίου ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΔΙΩΤΙΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ
ΑΘΗΝΩΝ ΙΑΚΩΒΟΝ

+ Χρυσανθός ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς ἁγίας πόλεως
Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης¹.

Πανιερώτατε, λογιώτατε καὶ θεοσεβέστατε Μητροπολίτα τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, υπέρτιμε καὶ ἔξαρχε πάσης Ἑλλά-

¹ Τὸ πρωτότυπον παρὰ τῷ κ. Γρ. Μπουρνιᾷ.

δος, κύριε Ἰάκωβε, ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ, τὴν ὑμετέραν πανιερώτατε ἀδελφικῶς ἀσπαζόμενοι, ἀσμένως προσαγορεύομεν. Τίμιον γράμμα της ἐλάβομεν, ἐξ οὗ γινώσκοντες τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς ὑγείαν καὶ ἡμῖν ἐφετὴν καὶ μάλιστα πλεονέκτερον ἀπὸ τοῦ πνευματικόν της τέκνον ἀνεψιόν μας κύρ Γιαννάκον ὑπερεχάρημεν, ὁ δὲ ἅγιος Θεὸς νὰ τὴν διαφυλάττῃ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ εἰρηνικῆς καταστάσεως εἰς ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῇ.

Ἐγνώμεν εἰς τὰ ἐν αὐτῷ σημειούμενα, καὶ ὅσον μὲν εἰς τὸ νὰ ἀγαπῶμεν τὴν ἀρχιερωσύνην της, τοῦτο δὲν ἔκαμε χρεῖα νὰ μᾶς τὸ γράψῃ ἐπειδὴ καὶ εἶνε χρέος μας ὀφειλόμενον, καὶ λοιπὸν τοιούτους ἅς μᾶς γνωρίζῃ καὶ τόρα καὶ πάντοτε, εἰς τὸ νὰ τὴν συντρέχομεν δὲ εἰς τὰς τυχεύσας της ὑποθέσεις, ἐλπίζομεν ὅτι καμμιὰ χρεῖα νὰ μὴν τῆς ἐπακολουθήσῃ· ἂν ὅμως καθ' ὑπόθεσιν τὰ περιστατικὰ τοῦ καιροῦ δείξωσι καὶ τοιούτον τι, ὅπερ μὴ γένοιτο, ἔχει ἀξίους ὑπερασπιστὰς καὶ διαφεντευτὰς· μὲ τοῦτα ὅλα καὶ ἡμεῖς, ἐν οἷς δυνάμεθα, δὲν θέλομεν λείψῃ ἔχοντες εἰδήσιν. Τὸ πῶς ἔχει πόθον μεγάλον νὰ γείνηται πάντοτε βοήθεια τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅθεν καὶ ἐδιώρισεν ἀνθρώπους νὰ γυρίζουν κουτία εἰς ὅλας τὰς σεβασμίας ἐκκλησίας ἐπιμελῶς, δι' ἡμῶν εὐχαριστεῖ ὁ ἅγιος τάφος ἡ σαφέστερον εἰπεῖν, ἀποδώσει τοὺς μισθοὺς ὁ ἐν αὐτῷ ταφείς καὶ ἀναστὰς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἐν τῇ ἄνω Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτοῖς καὶ πᾶσι τοῖς βοηθοῦσι τὴν ἀντιστρατευομένην ἐν τῷ παρόντι πονηρῷ καὶ δυστυχεῖ αἰῶνι, εὐχαριστοῦμεν ὅμως καὶ ἡμεῖς. Ἐντεῦθεν καὶ νὰ σημειώσωμεν ἄλλο τι δὲν ἔχομεν ξεχωριστὸν ἐπειδὴ καὶ τὰ κοινὰ τὰ σημειώνουσι πολλοί, παρὰ μόνον ὅτι θεῖον ἔλεει, ἔγεινεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ μετοχίου μας θαυμαστὴ καὶ περιδοξος, πλὴν μᾶς ἡκολούθησαν ἔξοδα ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν πούγγια, καὶ ποῦ νὰ προφθῶμεν, πρῶτον εἰς τὰ ἐνταῦθα νέα χρέη, ἢ εἰς τὰ ὑπερβολικὰ καὶ ἀδιάκοπα τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ μόνον ὁ ἐξ ὕψους δυνάμενος δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων νὰ δείξῃ τὸ πλούσιον αὐτοῦ ἔλεος καὶ εἰς ἡμᾶς, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐνταῦθα ὁρθοδόξους χριστιανούς, οἵτινες ἀληθῶς ἐν ταῖς ἀσθενείαις αὐτῶν, ἔδειξαν ὑπερβολικὸν ἔνθεον ζῆλον εἰς τὸ νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐκ θεμελίων, οὐχὶ μόνον τὰς πυρποληθείσας ἱερὰς ἐκκλησίας τῶν ἐνοριῶν των, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ἀποβλεπούσας εἰς πτωσίν, εἰς τόσον ὥστε ἐπρόκειντο τὴν οἰκοδομὴν τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὰ ἴδια τοὺς ὀσπῆτια, καὶ ἂν εἶχον ἱκανὰ ἔξοδα ἐκ τῶν οἰκείων τους δὲν ἦτο τόσον θαυμαστὸν, ἀλλ' ὑπέπεσον καὶ εἰς βαρύτατον χρέος.

Ἐδέχθημεν διὰ τοῦ τιμίου αὐτῆς καὶ τὰς πρὸς ἡμᾶς προσαγορεύ-

σεις τῶν αὐτόθι εὐρισκομένων εὐγενῶν ἀρχόντων, καὶ εὐχαριστοῦντες αὐτοὺς, πάλιν δι' αὐτῆς εὐχόμεθα καὶ εὐλογοῦμεν ἅπαντας, καθὼς καὶ τὸν λογιώτατον διδάσκαλον, τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ παρὲν δὲν ἀποκρινόμεθα ξεχωριστὰ εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἐμποδιζόμενοι ἀπὸ τὰς πολλὰς μᾶς φροντίδας καὶ τὰς ἀπαραιτήτους μᾶς ἀσθενείας. Τὸ πῶς δὲ νὰ ἔχῃ εἰς περισσοτέραν ἀγάπην διὰ χάριν μας τὸν ἐπίτροπόν μας τιμιώτατον κύριον Γερένην εὐχαριστοῦμεν.

Τῷ ἀνεψιῷ μας Γιαννάκῳ ἐδώκαμεν τὸ θεολογικὸν τοῦ ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ τῇ ὑμετέρᾳ πανιερότητι, ἐκ τῶν ὁποίων μόλις εὐρίσκονται εἰς τὴν βιβλιοθήκην μας πλέον δύο τρία, ἐπειδὴ καὶ ἐμοιράσθησαν· ὁ ἴδιος εἶνε καὶ πλατυτάτη ἐπιστολὴ ἐπειδὴ καὶ ὡς μᾶς εἶπεν ἔχει νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτοῦ· ἂν ἔχομεν αὐτοῖς τίμιον της μᾶς χαροποιῇ, καὶ τὰ ἔτη εἴσαν παρὰ τοῦ ἁγίου Θεοῦ πολλὰ καὶ εὐτυχῇ.

Ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως 1730 Σεπτεμβρίου 7.

Ὁ Ἱεροσολύμων καὶ ἐν Χριστῷ αὐτοῦ ἀδελφὸς
ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

ΠΡΟΤΡΟΠΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΕΝΕΚΑ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΑΧΩΜΑΤΟΣ¹.

Φίλοι μου ἡλικιώται,
νὰ καιρὸς νὰ πανδρευθῇτε,
πλὴν δὲν ἔχετε αἰτίαις
νᾶστε τόσον τρομασμένοι,
ἐσηκώθηκ' ἀπ' τὴ μέση,
εἰς τὸ γένος τόσους χρόνους
τράχωμα τὸ ὠργισμένον,
ἡ πηγὴ τῶν συμφορῶν μας·
αὐτὸ ἦτον ἡ αἰτία
ὅπου φόβον προξενούσε,
νέοι ὅλοι νὰ τρομάζουν,
κι' ὅλην τους τὴν ἡλικίαν
ἄσπρα γύρευαν ζητοῦσαν,

τὰ κορίτσια δὲν ψηφοῦσαν,
ὅμως ἔτ' εἰν' ἔτι τῶρα,
ἄσπρα πᾶνε ἀπὸ τὴ μέση·
νέαις ὅλαις πιὰ χαρῆτε,
στὸ ἐξῆς δὲν καρτεροῦμεν,
ἡμεῖς ὅλοι πιὰ θὰ δοῦμεν,
καὶ καμμιὰ δὲν θ' ἀποτύχει,
τώρα στὴν νεότητά μας
καὶ τὸν κόσμον νὰ χαροῦμεν·
τί προσμένετε; ὡς πότε;
δίχως τί νὰ φοβηθῇτε
πρόφασαις, καὶ ὑποψίαις,
κι' ἀπ' τὸν γάμον μακρυσμένοι·

¹ Τὸ ἀσυνάρτητον στιχοῦργημα τοῦτο συνυπῆρχε μετὰ τοῦ προδημοσιευθέντος ἐν σελ. 139 Πατριαρχικοῦ γράμματος τοῦ Νεοφύτου «Περὶ ὁροῦ προικοδοσίας», κατεχόμενον ὅπως καὶ ἐκεῖνο ὑπὸ Μαρίνου Π. Βρετοῦ.

ὅση βλάβη εἶχε πέσει
 πρόξενος εἰς τόσους πόνους,
 καὶ κακοσυνειθισμένοι,
 σ' ὅλον πλέον τὸν καιρὸν μας·
 εἰς τὴν τόσ' ἀνυπανδρεία,
 ἄτοπα πολλὰ γεννοῦσε,
 τοὺς ὑπάνδρους νὰ κυττάζουν
 νὰ περνοῦν μὲ μοναξίαν,
 καὶ γι' αὐτὸ ἀργοποροῦσαν,
 τὸ τί δίδουν ἐρωτοῦσαν.
 Δόλωμα δὲν ἔχει χώρα,
 πέρονεμ' ὅποια μᾶς ἀρέσει.
 "Ολοὶ σας θὰ πανδρευθῆτε,
 στέλλουμεν καὶ σὰς ζητοῦμεν,
 κόραις νέαις νὰ εὐροῦμεν,
 καθεὶ νέα καθὼς τύχη·
 θέλει γέν' ἡ πανδρεὶά μας,
 δίχως νὰ συλλογισθούμεν.
 Τώρα τῶν ἀνδρῶν τὸ τάγμα
 κεφαλὴ κι' ὄχι ποδάρι·
 δὲν εἶναι ἀγορασμένοι,
 ζοῦνε μὲ ἐλευθερίαν,
 τί μεγάλη ἡσυχία!
 νέοι, γέροντες, μητέρες,
 πέρασ' ὁ πικρὸς χειμῶνας,
 κι' ὅλοι θαύχαριστηθούμεν,
 μόνον πρέπει νὰ εἰποῦμεν,
 ἔξω πάσης ἐπηρείας
 εἶν' καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα,
 εἶναι πλιὰ τὰ παλληκάρια·
 γιὰ νὰ εἶναι δουλωμένοι,
 ἔχουν κάθε ἐξουσίαν,
 σ' ὅλους μας καὶ εὐτυχίαν·
 χαίρεσθε καὶ θυγατέρες,
 ἔφθασε χρυσοῦς αἰώνας,
 τέλη ἀγαθὰ θὰ διοῦμεν,
 κ' ἐκ ψυχῆς νὰ εὐχρηθούμεν,
 ὁ δοτὴρ τῆς σωτηρίας.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΑΠΑΝΤΑΧΟΥΣΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ
 ΤΗΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ¹

(Ἀριθμὸς Ἀρχείου 2102).

† Οἱ ἀπανταχοῦ εὐρισκόμενοι φιλόπρωχοι καὶ ἐλεήμονες χριστιανοί,
 ὅσοι τε τοῦ ἱεροῦ καταλόγου, καὶ τῆς κοσμικῆς πολιτείας καὶ τάξεως,
 υἱοὶ κατὰ πνεῦμα ἀγαπητοὶ τῆς ἡμῶν μετριότητος,² χάρις εἴη ὑμῖν
 καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ. Ἄς ἡξεύρη λοιπὸν ἡ αὐθεντεία σας,
 εὐλογημένον τοῦ Χριστοῦ ἄθροισμα, πῶς εἰς τὰ ἐδικὰ μας μέρη τῆς
 πρὶν περιφύμου Ἀθῆνας, εὐρίσκειται κάποιον μοναστήριον παρθένων
 γυναικῶν ὡσεὶ διακοσίων, ἐπ'ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἐνδόξου πανευφύμου

¹ Ἐγράφη περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΣ' ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.

² Ἡ λέξις μετριότης ἥς γίνεται χρῆσις παρὰ τοῖς Πατριάρχαις τίθεται ἐν-
 ταῦθα ἐκ παραδρομῆς ἢ ἀγνοίας ἀντὶ τοῦ ταπεινότητος.

Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου, τὸ ὅποιον ἐκτίσθη ἀπο αὐ-
 τῶν τῶν θεμελίων ὑπὸ τῆς μακαρίας ἐκείνης καὶ πανευφύμου Φιλοθέης
 τῆς ἐπονομαζομένης κυρᾶς· ὅχι τόσον κατ' ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν
 τῆς, ἀνκαλὰ καὶ ἦτον πολλὰ εὐγενῆς καὶ πλουσία, ὅσον διὰ τὴν βοή-
 θειαν τῶν ἁγίων τῆς εὐχῶν· διατὶ ἔστοντας καὶ νὰ τῆς μείνῃ πλου-
 τος ἀρκετὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, τὸν ἐξωδίασε σχεδὸν ὅλον εἰς πτω-
 χούς καὶ ἀπόρους καὶ ὀρφανούς· καὶ μάλιστα εἰς ἐλευθερίαν τῶν σκλα-
 βωμένων χριστιανῶν· τὰ δὲ ἀπολειφθέντα, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ μοναστη-
 ρίου, τὸ ὅποιον ἀγκαλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτον πολλὰ μικρὸν, ὅμως
 μὲ τὴν εὐχὴν τῆς τὴν κατ' ἀλήθειαν θεῖαν καὶ ἁγίαν, ἤλθεν εἰς τό-
 σην αὐξήσειν καὶ εὐμερίαν, ὅτι ὑπερέβη ὅλα τῶν μερῶν μας τὰ μο-
 ναστήρια· καὶ μάλιστα ἐκατεστάθη καλὸς λιμένας πολλῶν ψυχῶν,
 ὅπου ἦτον ἔτοιμα νὰ καταποντισθῶσι, καὶ πολλῶν αἰχμαλώτων ἐλευ-
 θερίαν. Λοιπὸν ὁ διάβολος ὁ ἐχθρὸς τοῦ καλοῦ, ἔστοντας νὰ μὴ εὐχα-
 ριστεῖται εἰς τὰ καλὰ ἐκεῖνα ὅπου γίνονται διὰ μέσου τοῦ ἁγίου τού-
 του μοναστηρίου, ἐσήκωσε πολλὰ κύματα καὶ ταραχὰς ἀπὸ τοὺς ἁ-
 θεοὺς Ἀγαρηνοὺς κατὰ πᾶν του· εὐρίσκοντάς τους πολλὰς ἀφορμὰς
 πῶς ἐλευθερώουσι πολλοὺς σκλαβωμένους πέμποντάς τους εἰς τὰ μέρη
 τοὺς, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ ἀναριθμήτους ἀθανάσι· καὶ λοιπὸν, μέ-
 ρος μὲν ἀπ' αὐτὰ μέρος δὲ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τοῦ καιροῦ καὶ τῆς πε-
 ρισσῆς πείνας ὅπου ἐκαταδάμασεν τὰ ἐδικὰ μας δυστυχημένα μέρη
 τόσον καιρὸν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μας, ἐκατεστάθη εἰς πολὺ καὶ ἀφό-
 ρητον χρέος, ἕως τριακοσίας χιλιάδας, τὸ ταπεινὸν αὐτὸ μοναστήριον
 εἰς χρεοφειλέτας ἀγαρηνοὺς· οἱ ὅποιοι ἐπήρασιν ὅλα τὰ ἱερὰ σκεύη
 τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ κρατοῦσιν ἐνέχυρον καὶ λοιπὸν
 ἂν δὲν ἤθελε προφθάσει εἰς ὀλίγον ὀλίγη τις ἀπὸ Θεοῦ βοήθεια, ἔχει
 νὰ ἀπολεσθῇ τελείως τὸ δυστυχὲς τοῦτο μοναστήριον, νὰ παύσουν
 καὶ τὰ τόσα καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα ὅπου γίνονται καθ' ἡμέραν,
 ἀπὸ λόγου του· διὰ τοῦτο λοιπὸν εὐλογημένοι χριστιανοί, ἔστοντας
 νὰ ἀπορήσῃ ἀπὸ πάσαν ἐλπίδα, τρέχει πρὸς ἐσᾶς τοὺς ἐλεήμονας χρι-
 στιανούς ζητῶντας ἀπὸ λόγου σας τὴν βοήθειαν ὅπου ἠθέλητε εἶσθε
 δυνατὸν, πέμποντας πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, τὴν τε προηγουμένην
 κυρὰ Λεοντιά. Διὰ τοῦτο κάμετε παρακαλοῦμεν τὴν πρόπουσαν ὁ
 καθ' εἰς ἐλεημοσύνην εἰς τὸ δυστυχημένον ἐποῦτο μοναστήριον ὁ μὲν
 πολὺ, ὁ δὲ ὀλίγον, ὅσον εἶναι τοῦ καθ' ἐνὸς ἡ δύναμις, ἔστοντας καὶ
 νὰ ἦστε βεβαιωμένοι ἀπὸ τὰς θείας γραφὰς, καὶ μάλιστα, ἀπὸ τοῦ θεῖου
 καὶ ἱερὸν εὐαγγέλιον πῶς ὅποιος ἐλεεῖ τοὺς πτωχοὺς, θησαυρίζει εἰς
 τὸν οὐρανόν, ἐκεῖ ὅπου μήτε σκώληκας μήτε κλέπτῃς μήτε ἄλλη κα-

μία φθορά προσεγγίζει· διὰ τὸ νὰ ἤθελε ἐλαφρυνθῇ, τὸ μὲν μοναστήριον καὶν ὀλίγον ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος τοῦ χρόνου, διὰ μέσου τῆς ἐδικῆς σας ἐλεημοσύνης, ἐσεῖς δὲ νὰ φανῇται νέοι κτήτορες, ἔχοντες τὸ ἀκατάπαυστον σας μνημόσυνον ἀπὸ λόγου του, καὶ νὰ ἀξιωθῇτε νὰ ἀκούσετε τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνήν, τὸ δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, καὶ νὰ γένητε συγκληρονόμοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος, καὶ ἡ εὐχὴ καὶ εὐλογία τῆς ἡμῶν ταπεινότητος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν ἀμήν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΕΟΝΤΙΑΣ ΠΡΟΫΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ

(Ἀριθμὸς ἀρχείου 1772).

Τῷ κραταίῳ ἡμῶν αὐθέντῃ καὶ δεσπότη κυρίῳ Ἰωάννῃ καὶ μεγάλῳ μπάτῳ πάσης Μολδοβλαχίας καὶ Οὐγκροβλαχίας, τῷ καὶ πάσης μεγάλης νοίας καὶ φρονήσεως καὶ τοῖς λοιποῖς ἅπασι χαρίσμασιν ὑπερθέῳ, ἅμα σὺν τῇ πανευγενεστάτῃ σου συζύγῳ, καὶ τοῖς γλυκυτάτοις σου τέκνοις, προσκύνῃσιν δουλικὴν καὶ χαιρετισμὸν ἐπιπέμπομεν τῇ σῇ αὐθεντίᾳ. Τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν δεόμεθα ἐκτενῶς, ὅπως δώῃ σοι ὑγείαν, σωτηρίαν, εὐμερίαν καὶ κατ' ἐχθρῶν νίκην, εἰς ἐτῶν πολλῶν περιόδους. Ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς, χάριτι τοῦ πανοικτιρμονοῦ καὶ παντοκράτορος Χριστοῦ, ὑγιεῖς ὑπάρχοντες μετρίως τῷ σώματι. Ἰσθῆτι οὖν ὅ ἁγαπᾷς καὶ μεγαλειότατε, μαθόντες περὶ τῆς τοῦ παλατιοῦ σου ἀναλώσεως ὅπως ἐκκαέντος τί μέρος μεγάλως ἐλυπήθημεν, ὡς ὁ Κύριος οἶδεν· μὴ οὖν ἐπὶ τοῦτο ὁ ἁγαπᾷς λαθεῖν λύπην, τῆς ἐζημίας οὐσης ὀλίγης· ἀλλὰ μᾶλλον εὐφραίνου καὶ ἀγάλλου· μνησθητι ὅτι τῶν καλῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων, λέγω τοὺς ποιῶντας ἔργον Θεοῦ καὶ καλλιεργούντας τὸ σέβας, αὐτοὶ ἐπειραιάζονται πάντως, καὶ γίνονται ταῦτα πάντα κατὰ δοκιμὴν Θεοῦ, ἐὰν ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὥς περ καὶ τοῦ Ἰωβ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐξ ὧν οἶδας καὶ ἠκούσθη καὶ ἡ αὐθεντία σου· τὸ λοιπὸν εἰς τὰς ἐζημίας καὶ εἰς τοὺς πειρασμοὺς ὅπου συμβαίνουν εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς, τότε θέλομεν νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν κραταίαν καὶ νὰ ὑπομονεύμεστε καὶ νὰ εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ, ὥς περ καὶ νῦν ἐπανεύῃ εἰς τὸ θεῖον μοναστήριον, τὸ ὅποσον ἡ καλὴ σου προαίρεσις καὶ εὐλάβεια καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη, ἡ βουλήθης ἀνακαινίσαι καὶ στερεῶσαι καὶ καλλοπεῖσαι αὐτόν· τοῦτον τὸν θεῖον ναὸν καὶ ὁ σκανδαλοτριβὴς Διάβολος φθόνῳ τηχόμενος τοῦ καλοῦ ἔργου ἐμ-

πόδισεν ἡμᾶς καὶ ἔβαν· μέχρι τὴν σήμερον κατὰλασμένος καὶ ἄπορος, μᾶλλον δὲ ἐστερήθημεν καὶ ὑπὸ τοῦ μικροτάτου ναοῦ καὶ εἰμεθεν αἱ ἐλεεῖναι πολλὰ πικραμέναι· τὸ μὲν πρῶτον τῆς αὐθεντίας σου ὁ μαθόντες ἔγεινεν, τὸ δὲ καὶ τὸ παρὸν πρὸς ἡμᾶς· ἀλλὰ πάλιν σὺν Θεῷ ἀγίῳ ἔχομεν τὰς ἐλπίδας ὅτι οὐκ ἀφήσης εἰς τὴν τοιαύτην λύπην, ἵνα μὴ χαίρῃ ὁ βάσκανος, ἀλλὰ τὰ πάντα καλὰ λίαν θέλουσιν εὐεργετηθῆναι καὶ στερεωθῆναι ὑπὸ τῆς Δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ τῆς σῆς ἀνδρείας καὶ σεβασμιωτάτης σου πυκτεύσεως, τὸ δὲ εἰς τὸν ποθεῖς γένηται· ἄλλο δέ, μαθόντες καὶ περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ ἀγίου πνευματικοῦ πῶς ἐκοιμήθησαν καὶ ἐπικράνημεν μέχρι θανάτου, οἵτινες ἀποσταλέντες πρὸς τὴν σὴν αὐθεντίαν ἵνα ποιήσωσι τὰ προσταχθέντα· καὶ αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν αἱ πολλαὶ ἐπροξένησαν καὶ τοῦτο. Διὸ πανθαύμαστε καὶ θαυμασιώτατε αὐθέντα τὰ πάντα ὅλα . . . ὁ Θεὸς κέκτηται κενὰ καὶ μάταια εἰσίν, ὡς ὁ ῥηθεὶς θεὸς Δαβὶδ λέγει οὕτως καὶ ἡμεῖς, τὸ αὐτὸ χρέος τοῦ κοινοῦ θανάτου πᾶσιν ἐδόθη ἡμῖν καὶ οὐδεὶς ὁ ζῶν καὶ μένων εἰς τέλος· τοῦτο μόνον ἀφελήσεται ἡμῖν ὅπως ποιούμεν τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ πάντα καὶ αἰεὶ καὶ νὰ μνημονεύμεν τὸν θάνατον, ὁ γὰρ μιμνήσκων τὸν θάνατον οὐκ ἔτι οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει· καὶ δὴ σὺν Θεῷ ἡμεῖς ἔχομεν πάντοτε τὴν μνήμην τῆς αὐθεντίας σου καὶ οὐκ ἐκλείπει πώποτε ἵνα μὴ τὸ ἔργον τὸ εὐσεβὲς τοῦ θεοῦ ναοῦ ἵνα μὴ τελεσθῇ. Καὶ διὰ τοῦτο στέλλομεν πάλιν τὸν ὁσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κύριον Νεκτάριον καὶ πνευματικόν σου πρὸς τὴν αὐθεντίαν σου, ὁ ὅποιος ἦτον ἡ καλὴ ἀρχὴ καὶ ἡ ἀνάγκαις καὶ ὁ πυκτεύθης πρὸς τὴν σὴν εὐγένειαν ἵνα ποιήσης τὸ θεῖον ἔργον· καὶ ὡς καθὼς ἠνδρίωσας αὐτόν καὶ ἐσυνδρόμησας . . . οὕτως πάλιν ποιήσον εἰς ἡμᾶς ὁ αὐθέντα καὶ δούλε Χριστοῦ καὶ μαθητὰ τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου· μὴ οὖν ἐπὶ τοῦτο θορυβηθῇς δεόμεθα τῇ σῇ ἀντιλήψει ἀλλὰ κυβένησον, εὐεργέτησον ὁ ἱερὰ κεφαλὴ ἵνα μὴ μείνῃ τὸ ἔργον ἀτελειώτον καὶ χαρῇ ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν Διάβολος. Οὐκ ἔχομεν πλέον τί εἰπεῖν, ἥ τί λαλεῖσαι τῆς αὐθεντίας σου, τὰ πάντα γὰρ οἶδας τὰ πάντα ἠκούσας πῶς ἔγιναν μέχρι τοῦ νῦν· κατόρθωσον οὖν καὶ στερεώσον ἡμᾶς, ἵνα ἔχειεν τὸ μνημόσυνον ἀειδὲς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως, τὸν αὐτὸν πρωτόκλητον Ἀνδρέαν βοηθὸν καὶ προστατὴν ἔχοιεν· εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησιν τοῦ σου θελήματος· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, ἐξαιρέτως δὲ τῆς ἀγίας Φιλοθέης τῆς μητρὸς ἡμῶν ταῖς αὐτῆς εὐχαῖς ἔστω βοηθὸς τῆς αὐθεντίας καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

.....τὰ ἡ καθηγουμένη καὶ αἱ λιπαὶ ἀδελφαὶ προσκυνούμεν τὴν αὐθεντίαν σου.

ΣΥΣΤΑΤΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ

(Ἀριθμὸς ἀρχείου 1754).

1699 Ἀπριλίου 26 Ἀναύπλη.

Ἐπειδὴ καὶ αἱ μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ καὶ ἡ ἐρήμωσις τῆς Ἀθή-
νας, εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ χαλασθοῦν πολλοὶ τό-
ποι ἀξιοπαίνετοι ὅπου ἀνάμεσα εἰς ὅλα εἶναι καὶ τὸ μοναστήριον τοῦ
ἀγίου Ἀνδρέου· βέβαια εἰς τὸν καιρὸν τῆς εὐτυχίας τοῦ αὐτοῦ μονα-
στηρίου ἠμπόρηνε τινὰς νὰ τὸ ὀνομάσῃ τόπον εὐσπλαγγίας· ἐπειδὴ
καὶ ταῖς εὐτυχίαις του ταῖς εἶχε κοιναῖς, διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζετον
κοινόδιον, τὸ ὅποιον μοναστήριον κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν εἶχε καὶ τὸ ἔρ-
γον· τώρα ἀπὸ ταῖς ἀνωμαλίαις τοῦ καιροῦ ἦλθεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς
πτωχείας καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πτωχείαν, καθὼς φανερώνει ἡ καλόγρεα
Ἐλισάβετ ἡγουμένη τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, εἶναι καὶ εἰς κίνδυνον
νὰ γκρεμισθοῦν τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου· διὰ τοῦτο ἡ αὐτὴ ἡγου-
μένη προστρέχει εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν τῶν Χριστιανῶν διὰ νὰ ἤθελεν
τῆς γενῆ μία πλουσιοπάροχον ἐλεημοσύνη διὰ ἀνακαινίσαι τοῦ αὐτοῦ·
ὁ καθεὶς κατὰ τὴν προαίρεσίν του καὶ ὁ Θεὸς τῶν ἀπάντων θέλει τοῦ
τὰ ἀνταποδώσει ἑκατονταπλασίονα εἰς τὴν πλουσιοπάροχον αὐτοῦ βα-
σιλείαν

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ.

† Παπᾶ κύριε Λαυρέντιε εὐχομαί σου καὶ παρακαλῶ τὸν Θεόν
νὰ σῶς εὕρῃ τὸ παρόν μου ἐν ὑγείᾳ καὶ ἐν πάσῃ χαρᾷ, διότι καὶ ἡμεῖς
μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καλὰ εὐρισκόμαστε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ
καὶ ὅπως ἐλυπήθης διὰ λόγου μου πῶς δὲν ἔγινεν ἐκεῖνο ὅπου ἀγά-
πας καὶ τί νὰ κάμῃς ὅπου ὁ καιρὸς δὲν μᾶς ἔδιδε χέρι ὅπου εἶναι με-
γάλαις ἀκαταστασίαις, τόσο τὸ βασιλεῖο, τόσο τὸ Πατριαρχεῖο, τόσο
ὁ κόσμος ὅλος ὅπου εἶναι ἄχρι καιρὸν. Διὰ τί ἂν ἤθελα τὸ τελειώ-
σει βέβαια ἀποθαμένος ἤμουνα ὡς τὰ τόρα· μόνον ὁ Θεὸς ὅπου μὲ
γλύτωσε καὶ μὴν λυπήσαι. Θάρρος εἰς τὸν Θεόν καλλίτερα θέλεις
εὐρίσκεισαι παρὰ ὅπου ποτέ, μόνον ἔχε καλὴ καρδίαν· τοὺς ἐδικούς μας
ὅλους εὐχομαι, τὸν Πισπηλίδην καὶ τὸν υἱόν του τὸ Γιαννάτζην εὐχομαι
καὶ ὅλους τοὺς φίλους μας καὶ ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡμεῖς σὲ ἰλίγαις
ἡμέραις ἐρχόμαστε μόνον νὰ ἀνοίξῃ τὸ μπογαζί.

Ἐρρως 1655 Ἰουλίου 8.

Ὁ κατὰ πάντα Ἀθηναῖος
ΔΑΝΙΗΛ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΙΑΚΩΒΟΥ

(Ἀριθ. ἀρχείου 1755).

† Γέροντες καὶ οἱ λοιποὶ χριστιανοὶ τοῦ χωρίου Κούντουρα χάρις
εἴη ὑμῖν. Γνωστὸν ὑμῖν ἔστω ὅτι ἐλάβθαμεν τὸ Ἅγιον ποτήριον ἀπὸ
τὸν Μίχα Πέπα καὶ τὸ ἔχομεν εἰς φύλαξιν, καὶ μὴν ἔχετε καμίαν
ἐννοιαν καὶ νὰ εἴσται εὐλογημένοι καὶ συγχωρημένοι ἀν μᾶς ἐφ' ἐ-
ξατε καὶ τίπετος¹.

1721 Δεκεμβρίου κ'.

† Ὁ Ἀθηναῖος ΙΑΚΩΒΟΣ.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

(Ἀριθ. ἀρχείου 1834).

† Μηνὶ Ἰουλίῳ εἰς τὰς 16 ἔτος ζκ' [1549]

Ὁμολογῶ ἐγὼ Γεώργιος Ἰωάννου Σάνιος, τὸ πῶς ἡγόρασα τὸ
σπίτι τοῦ Μαντράτου Βασίλη εἰς τοῦ Ἀγγέλου Καρύκη τὸ μαχαλᾶ
καὶ ἐγύρεψε τὸν σύμπληρο του ὁ Νικόλας τοῦ Νοτάρη καὶ ἔδωκά του
τὸ ὅσον τοῦ ἐσύμπληραζεν εἰς τίμησιν καλῶν ἀνθρώπων, διὰ ἄσπρα
σακε [225] καὶ διὰ τὸ βέβαιον ἐποιήσαμεν τὸ παρὸν ὁμολογον κατέμ-
προσθεν τῶν κάτωθεν γεγραμμένων μαρτύρων. Μάρτυρες Παπαδη-
μήτρης Καρύκης καὶ Ἰωάννης Φουκάς, καὶ Νικόλαος Σταυριατοῦ
καὶ Ἰωάννης Μωραΐτης καὶ Νικόλαος Γαρραρέτος καὶ Ἰωάννης
Φροῦδης.

* *

(Ἀριθ. ἀρχείου 1833).

† Μηνὶ Νοεμβρίου εἰς τὰς κ' τοῦ ἔτους ζξ' [1552]

Ὁμολογῶ ἐγὼ Γεώργιος Ἀρτίκης Τατόης, πῶς ἐπούλησα τὸ χω-
ράφι τὸ ὅπερ εἶχα εἰς τὸ χωρίο τοῦ Λαυ..... τοῦ Νικόλα τοῦ Νο-
τάρη ὅπο εὐρίσκεται μὲ δένδρῳ ἓνα εἰς τὴν βρύση. Σύμπληρος Πιρα-
τζούντας (;) Τατόης καὶ ἀδελφὸς Πέτρος, καὶ νοτινὰ Λάζαρος Τα-
τόης καὶ ἄλλη μεριὰ Μουρίκης Τατόης ὡς τὸ ῥέρα τὸ σύνορο· καὶ
βαλλῶ τὸν Γεώργην Ἰωάννη Ἀμαξιάρη ἐπίτροπον ὅποτε θέλῃ ὁ Νι-
κολὸς ὁ Νοτάρης νὰ τὸ κάμῃ χωκέτι εἰς τὸν κατῆ. Μάρτυς Νικόλαος
Πανόριος καὶ Πουλημένης Μερεδάκης καὶ Γεώργιος Λοῦνης μαρτυροῦ
καὶ Φράγκος Καλέας.

* *

¹ Ἡ ἐπιστολὴ ὡς ἔχει μάλιστα ἐν πρωτοτύπῳ προδίδει ἀνδρὰ ἀμνηστῆτον.

('Αριθ. ἀρχείου 1850).

[Ἡ τέτοια τοῦ γέροντα] 1573. Ἐν μηνί Δεκεμβρίου εἰς τὰς 27.

† Ἐγὼ ὁ γέροντας ὁ Πουλημένος Σταμάτης Φακαῆς πῶς ἐμοίρασα τὰ παντῖα μου ἀπὸ ἀμπέλια καὶ δένδρα καὶ ἐκράτησα καὶ ἐγὼ διὰ γεροθρόφισί μου εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον τὸν Διασορίτη δένδρα τῶν ἐλαιῶν 11, συμπληρὸν ἓνα μέρος Σταμάτης..... καὶ ἄλλο μέρος υἱός μου ὁ Δημήτρης καὶ ὁ κληρὸς καὶ ἡ ὁδός· ἀκόμη ἐκράτησα καὶ εἰς τὸ Ἀμπελουργεῖο ἀμπέλι ὅσον ἐστίν, συμπληρὸν ἓνα μέρος Μιχαήλ Ρούμπας καὶ ἄλλο μέρος χήρα Βουδούχαινα· ἀκόμη ἐκράτησα καὶ εἰς τὰ Ἀνάκασα τὰ μισὰ δένδρα καὶ τὰ ἄλλα μισὰ εἶναι τοῦ παιδίου τοῦ Δημήτρη καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἔδωκά τα τῶν παιδιῶν μου νὰ τὰ ἔχουν μὲ τὴν εὐχή μου.

Καὶ ἐπῆρα ἐπὶ μερικὸ μου τὴν μεσαρίαν ...

Μάρτυρες Δημήτριος Κορτογοῦνης καὶ Ἀντώνιος Μελάτας καὶ Νικόλαος Πουλημένος Ματσούνης καὶ Μιχαήλ Πρίτζουλας.

Πέτρο Κάκατος μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν.

Ἰωάννης Μεριδιάτης ὁ γράψας μαρτυρῶ.

*

*

Τῇ Δεκεμβρίου 1573.

Διὰ τῆς παρούσης ὁμολογίας γράφω καὶ καθομολογῶ πῶς ἐγὼ ἡ Ἀργυρή ἡ γυνὴ τοῦ Πουλημένου Φακαῆ πῶς ἐταίριασα καὶ ἐσυνεβόστηκα μὲ τὸν αὐτὸν Πουλημένο καὶ ἔλαβα ἐξ αὐτοῦ δένδρα 12 ἵνα μὴ ἔχω πλέον ἐξ αὐτοῦ γυρέψαι τίποτα, οὔτε αὐτὸς ἐμὲ, τὰ ὅποια δένδρα εἶνε εἰς τὴν Λόχα, ὡς καθὼς ὁμολογεῖ καὶ ἡ πρώτη ὁμολογία ἣν ἔχω ἀνὰ χεῖρας μου, καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς καὶ βέβαιον ἐγεγόνει τὸ παρὸν σύμφωνον εἰς ἀσφάλειαν, οὔτε ζῶντος οὔτε ἀποθανόντος.

Μάρτυρες

Νικόλαος Δημήτρη Φακαῆ, Δημήτριος Τραυλός, Νικόλαος Τζίνης, Μιχαήλ Κούρης, Νικόλαος Ζιρ. . . Δημήτριος Κουλουρίδης, Νικόλαος Στρογγίλης.

Τὰ αὐτὰ ἄπερ ἐγράφησαν ἀσφαλῶς ἔστω, οὔτε μετὰ θάνατον γυρέψῃ τίς τοῦ ἐτέρου, οὔτε οἱ παῖδες ἡμῶν οὔτε ἄλλος τίς . . . Μελέτης μαρτυρῶ, Ἰωάννης Χαροῦλης μαρτυρῶ, Χ. Δημήτριος Κουλουρίδης μαρτυρῶ.

*

*

('Αριθμὸς ἀρχείου 1826).

Ἐν ἔτει 1593 ἐν Μηνί Δεκεμβρίου 27.

[Ἡ τέτοια] τοῦ Δημήτριοι Πουλημένου Φακαῆ ὅπου ἐμοίρασε

μὲ τὰ ἀδέρφια του, μίαν μοιράσιαν ἔλαβεν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τοῦ Περιστερίου τὸ ἀμπέλιον τὸ κάτω μέρος ὅσον ἐστίν καὶ πῶς τό..... μὲ ἐλαϊφύτα τῶν ἐλαιῶν 15, πλησίον ὁ Μαμωνᾶς καὶ Γεώργιος Φορτωμένος καὶ ὁ Γρηγόρης ἀκόμη ἔλαβε ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Διασορίτου ἡ τρίτη ἀράδα ἀπὸ μέσα δένδρα τῶν ἐλαιῶν, 10 πλησίον ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ ἡ ὁδός, καὶ νὰ μοιράσῃ καὶ μὲ τὸν πατέρα του τῶν Ἀνακᾶσων τὰ δένδρα νὰ πάρῃ τὰ ἡμίσια καὶ ἐξοβληθήκαμεν ἕνας περὶ τὸν ἕτερον ἀπὸ τὴν ἄνωθεν μοιρασίαν. Καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς ἐγένετο τὸ παρὸν ὁμολογητικὸν γράμμα κατέμπροσθεν τῶν ὑποκάτωθεν γεγραμμένων μαρτύρων. Καὶ ἐπῆρα καὶ τὴν μεσαρίαν τὸ μερικὸν μου εἴτι μόνον ἔτρεχε(;) Δημήτριος τοῦ Γερ..... Ἀντώνιος Μελέτης, Ἀντώνιος Πουλημένος, Μιχαήλ Πριγγιούλας, Ἰωάννης Μεριδιάτης, Πέτρο Κάκατος.

*

*

('Αριθ. ἀρχείου 1842).

1598 ἐν μηνί Αὐγούστου εἰς τὰς 10.

† Τὴν σήμερον ὁμολογῶ ἐγὼ ὁ Μεθόδιος Μοναχὸς τοῦ Ρούτου Χαλκωμάτων, πῶς ἐπούλησα τὰ πράγματα ἅπερ ἔχω ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν Χαλκωματᾶδων ἀρχή, ἀμπέλι στρέμματα δύο μὲ τέσσερα δένδρα, συμπληρὸν Γεωργίᾳ Μπεμπενᾶς καὶ τὸ ἕτερον μέρος Πουλημένος Μπεμπενᾶς καὶ Μιχαήλ Σκινᾶς· ἀκόμη εἰς τὸν αὐτὸν τόπον δένδρα ἑνδεκά· συμπληρὸς Παπᾶ Νικόλαος Ξεταχτῆς καὶ Γεώργιος Δημήτριοις Ρούτος, ἀκόμη τὸ ἄνωθεν μέρος οἱ δύο μου ἀδελφοὶ Δημήτριος καὶ Νικόλαος καὶ ἡ ὁδός· ἀκόμη εἰς τὸ περιβόλι τοῦ μοναστηρίου τῆς Κυρᾶς πλησίον δένδρα ἐπὶ μὲ τὸ χωράφιον ποῦ εὐρίσκεται, καὶ τὸ ἄλλο μέρος Γεώργιος Χαλκωμάτων· τὰ αὐτὰ πράγματα μὲ τὸ ἀμπέλι ἐπούλησά τε τοῦ Μοναστηρίου τῆς Κυρᾶς δι' ἄσπρα χιλιάδες τρεῖς καὶ πεντακόσια καὶ ἔλαβα τὰ ἄσπρα τῆς αὐτῆς ὥρας καὶ ἐξοβλήθηκα. Ἀκόμη βᾶνω καὶ ἐπίτροπον εἰς τὸ ἴδιόν μου χορμὶ τὸν Παπᾶ Μιχαήλ τὸν Μάνταλο νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν αὐθέντη τὸν Κατῆ νὰ τοὺς διδῇ χουτζέτι. Καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς ἐγείνει τὸ παρὸν ὁμολογόν.

† Παπᾶ Ἰωάννης Ρουσέτου μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν καὶ οὕτως ὑπέγραψα.

† Παβλῆς τῆς Ἀλέξαιρας μαρτυρῶ.

† Κεριακὸς Κυβισιάτης μαρτυρῶ διὰ χειρὸς παπᾶ Ἰωάν. Ρούτου.

*

*

('Αριθ. ἀρχείου 1807).

1601 Μηνὶ Ἰουλίῳ εἰς

† Διὰ τοῦ παρόντος γράμματος δηλοποιεῖ ἡ γερόντισσα ἡ Μαροῦ τοῦ ποτὲ Πουλημένου Στρούνου ἡ γυνή, πῶς ἐξισάσθηκα μὲ τὸν γαμβρόν μου τὸν Σταματάκη καὶ ἔλαβα ἅπασα τὴν προίκα ποῦ ἔδωσα τῆς θυγατέρας μου καὶ ἀπὸ εἴτι ἄλλο δικαίωμα εἶχα νὰ λάβω ἐπὶ τὸ μερικόν μου, καὶ ἐξισάσθηκα εἰς τελείαν ἐξώφλησιν· ἔλαβε καὶ ἄσπρα πεντακόσια τὰ ὅποια τὰ ἔδωσεν ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας παρόντος καὶ τοῦ ἐμοῦ υἱοῦ Λεονάρδου καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τούτου δῆλωσιν ἐγράφη τὸ παρὸν συμφωνητικὸν γράμμα ἐνώπιον τῶν ἐντιμωτάτων κληρικῶν καὶ χρησιμωτάτων ἀρχόντων.

† Ὁ Σκευοδόταξ Ἀθηνῶν μάρτυς καὶ ὑπὲργραψα.

† Ὁ Σακελλίου Ἀθηνῶν μάρτυρ τὸ ἄνωθεν.

† Πρωτέχδικος Ἀθηνῶν μάρτυς.

† Παπᾶ Ἀθανάσιος Μουστάκας μαρτυρῶ.

† Ἰωάννης Παλιζὸς μαρτυρῶ τὸ ἄνωθεν.

* *

1635 ἐν μηνὶ Σεπτεμβρίου 28.

Τὴν σήμερον ὁμολογοῦμεν καὶ μαρτυροῦμεν ἡμεῖς οἱ γέροντες τοῦ Ῥαῦτη Βισαλᾶ Ἰωάννης Οἰκονόμος, Δημήτριος Κουμέταρος, Γεωργαντᾶς Σωτήρχου, Γεώργης καὶ παπᾶ Δημήτρης Στυλιανοῦ πῶς γυρεύοντας τὸ χαράκι τῶν παιδίων τοῦ Σταματάκη ἀπὸ τοὺς μπαρμπάδες τοὺς ὁ βοῦθόντας, καὶ αὐτοὶ μὴ θέλοντας νὰν τὸ δώσουν ἐρευνῶντας διὰ τὰ πράγματά τοὺς εὐρέθησαν πῶς εἶχαν εἰς τὸ Περιστερί λαιοφουτάδες 5 καὶ εἶχε ταις ὁ Γεωργάκης ὁ Σταματάκης ὁ μπαρμπάς τοὺς παρμέναις διὰ ἕνα χαράκι ὑποῦ εἶχε πληρωμένον τοῦ ἀπερασμένου χρόνου καὶ τανῦν τὴν σήμερον γιὰ νὰ μὴ ξενωθοῦν ἀπὸ λόγου τοὺς ἔδωκε ἀκόμη χαράκι ἕνα καὶ εἰς αὐτὸν ἀνέμειναν οἱ λαιοφουτάδες εἰς χεῖρας τοῦ ἀνίσως καὶ ἤθελε ἔρθει ὁ ἀνεψιὸς τοῦ νὰ τῆς γυρέψῃ νὰ διδῇ τὰ δυὸ χαράκια καὶ τότες νὰ τὰς παίρῃ καὶ γράψαμε τὸ παρὸν γράμμα διὰ ἐνθύμησι νὰν τὸ μαρτυροῦμεν σὲ ἅπασα κρίσι.

† Ἰωάννης Οἰκονόμος μὲ τοὺς ἄνωθεν γέροντας μαρτυροῦμεν τὰ ἄνωθεν.

† Νικόλας Σταματάκης μαρτυρῶ.

* *

1636 ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίου εἰς τὰς . . .

Τὴν σήμερον ὁμολογήκαμε καὶ ὁμολογοῦμεν ἡμεῖς οἱ γέροντες τοῦ

Ῥαῦτη Βισαλᾶ, ὅτι ὁ Ἰωάννης Οἰκονόμος, Δημήτρης Κουμέταρος, Δημήτρης Στυλιανός, Γεωργαντᾶς Σωτήρχου πῶς ἐταιριάσαμε μὲ τὸ Νικόλα Σταματάκη καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ τὸν Γεωργάκη διὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τοὺς τὸ χαράκι καὶ ἐδόσανε γρόσια 2 καὶ ἐδόσαμε καὶ ἐμεῖς τὰ ἀποδέλοιπα καὶ ἐπληρώσαμε το καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον ἔκαμαν ἀπόχρη ἀπὸ τὰ δέντρα ὅπου ἔχουν τὰ ἀνήψια τοὺς, εἰς τὸ νὰ ἔχομε ἐξουσία νὰ τὰ πουλοῦμε διὰ τὸ χαράκι τοὺς, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνωθεν, ὅ, τε Νικόλας καὶ ὁ Γεωργάκης νὰ ἦναι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς νὰ τοὺς πειράξῃ διὰ τὸ χαράκι τοῦ ἀνεψιοῦ τοὺς καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς ἔγινε τὸ παρὸν ὁμολογὸν εἰς ἀσφάλειαν.

Σταματάκης ἱερεὺς Πηλικιώτης μαρτυρῶ, Δημητρός Θεοδώρου μαρτυρῶ, Ἰωάννης Ῥωμάνος μαρτυρῶ, Νικόλαος Καρβούλης μαρτυρῶ, Ἰωάννης Οἰκονόμος μὲ τοὺς ἄνωθεν γέροντες στέργουμε τὰ ἄνωθεν. Γεωργάκης Κεφαλᾶς μαρτυρῶ.

* *

1648 Ἰουλίῳ 8 εἰς τὴν Ἀθήνα

Διὰ τῆς παρούσης ὁμολογίας τὴν σήμερον ὁμολογεῖ ὁ πανοσιώτατος ἱερομόναχος κὺρ Μελέτιος ὁ προηγούμενος τοῦ Ἀγίου Λουκά, ὅπως ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Πανιερώτατον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν κὺρ Δανιὴλ δανεικὰ βεβλῖα μετρίτᾳ ἑκατὸν πενήντα, ἔχουν Ν^ο βεβλῖα 150, τὰ ὅποια βεβλῖα τὰ ἐπῆρεν χάριν φιλίας νὰ τὰ δώσῃ εὐχαρίστως, τὰ ἑκατὸν τοῦ ἐρχομένου Ἀγίου Δημητρίου καὶ τὰ πενήντα ἕως τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν· τὰ ὅποια ὑπόσχεται νὰ τὰ δώσῃ εὐχαρίστως χωρὶς τινὸς σκανδάλου· καὶ εἰ μὲν ἤθελε τοῦ κάμει σκάνδαλα καὶ συμβοῦν εἰς κρίσεις νὰ τὸν ἐγκληθῇ διὰ βεβλῖα διακόνια καὶ οἱ ὑπογεγραμμένοι μάρτυρες νὰ εἶναι ὁμπλιγᾶδοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ μαρτυροῦν εἰς ἅπην κριτήριον διὰ γρόσια διακόνια· ὅθεν ἐνεκεν τῆς ἀληθείας ἐγράφη τὸ παρὸν.

† Μελέτιος ἱερομόναχος στέργω τὰ ἄνωθεν.

† Φιλήμων ἱερομόναχος μαρτυρῶ ὡς ἄνωθεν.

Δημήτριος Καπετανάκης μαρτυρῶ.

Δημήτριος Μπαρακτάρης μαρτυρῶ.

Γεωργαντᾶς Τατάκος μαρτυρῶ.

* *

Ἐπὶ ἔτους 1669 ἐν μηνὶ Ἰουνίου 22 Στὴν Ἀθήνα

Διὰ τοῦ παρόντος ὁμολογητικοῦ γράμματος τὴν σήμερον ὁμολόγησε καὶ ὁμολογεῖ ὁ κὺρ Δημήτρης ὁ υἱὸς τοῦ ποτὲ Γεωργίου Ῥαῦτου, πῶς ἔστοντας ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας τοῦ ὁ Γεώργιος νὰν τοῦ

ἔφησε παραγγελίαν εἰς τὸν θάνατόν του ὅτι νὰ δώσῃ τῆς μητρὸς του τῆς *Κασάντρας* τὰ δένδρα εὐρισκόμενα εἰς τὸ Μαρούσι στὸ Καναπιτσερὸ ῥίζες τῶν ἐλαιῶν 15 καὶ νὰ μὴν ἔχῃ πλέον νὰ τοῦ ζητᾷ ἄλλο τίποτες οὔτε διὰ προγαμιαίαν δωρεὰν οὔτε διὰ μερτικόν. Τὴν σήμερον ὁ ἄνωθεν Δημήτριος κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ μετὰ γνώμην καὶ θέλησιν ἐδικὴν του ὁμοφώνησαν μετὰ τὴν ἄνωθεν Κασάντρα τῇ μητρίδι του ἔμπροσθεν τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν αὐθέντη καὶ δεσπότης Μητροπολίτου κυρίου κυρ Ἀνθίμου καὶ τῆς τὰ ἔδωσα, τὰ ἄνωθεν δένδρα λέγω τὰ δεκαπέντε νὰ ᾔνῃ εἰς τὰ αὐτὰ ἡ ἰδία νοικοκυρὰ ἀκόμη ἔδωσέν τῆς καὶ ἄσπρα πεντακόσια καὶ λάδι ξυστία τρία καὶ δὲν ἔχει πλέον ποτὲ εἰς κανέναν καιρὸν, προφασίζομένη μετὰ κανέναν τρόπον νὰ ζητᾷ καὶ νὰ γυρεύῃ ἀπὸ τὸν πρόγονόν της τὸν ἄνωθεν Δημήτρη πλέον τίποτες· μόνον ἔλαβε ἀπὸ αὐτὸν εἴτι δικαίωμα καὶ ἀπὸ εἴτι ἐγύρευεν ἡγουν ἀπὸ τὴν πρόγαμόν της δωρεὰν ὅπου ἐζήτα καὶ ἀπὸ τὸ μερτικόν ὅπου ἐγύρευε καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἄλλο δικαίωμα εἶχεν, ἀκόμη ἔλαβεν καὶ εἴτι ροῦχα εἶχε φερμένα ἐδικὰ της, ἔλαβεν καὶ ὅλα σῶα καὶ ἀνελλιπὴ καὶ εὐχαριστήθη καὶ ἐξωφλήθη τελείως ἀπὸ πολὺ εἰς ἴσους καὶ δὲν ἔχει πλέον ἄλλο τίποτες δικαίωμα νὰ γυρεύῃ κανένα πρᾶγμα ἀπὸ τὸν πρόγονόν της τὸν ἄνωθεν Δημήτρη, καὶ εἰ μὲν ἤθελε σηκωθῇ λέγω ἡ ῥηθεῖσα Κασάντρα ποτὲ εἰς κανέναν καιρὸν νὰ ζητᾷ πλέον κανένα πρᾶγμα, δίδει ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν οἰκειοθελῶς καὶ νὰ μαρτυροῦν οἱ κάτωθεν γεγραμμένοι τιμωτάτοι μάρτυρες, νὰ μαρτυροῦν λέγω ἐν παντί κριτιρίῳ ἐσωτερικῶν ἢ ἐξωτερικῶν πῶς χρεώσται τοῦ ἄνωθεν Δημήτρη τοῦ προγονοῦ της καθάριον χρέος γρόσια ἑκατόν τοιαῦτα ἐσυμφώνησαν καὶ ἔκαμαν σὺλφι..... ἀπὸ τὰ χίλια στὸ ἕνα καὶ ἐξωφλήθη ὁ εἰς περὶ τὸν ἕτερον· ὅθεν εἰς δῆλωσιν καὶ βεβαιώσιν τῆς ἀληθείας ἔγινε τὸ παρὸν γράμμα ἔμπροσθεν τοῦ πανιερωτάτου ἡμῶν αὐθεντὸς Μητροπολίτου καὶ ἐντιμοτάτων κληρικῶν καὶ τιμωτάτων ἀρχόντων εἰς ἀσφάλειαν.

† Ἀκόμη λέγομεν καὶ ἐτοῦτο ὅτι εἰ μὲν ἤθελεν ἔχει καμμίαν πείραξιν διὰ τὰ ἄνωθεν δέντρα ἢ ῥηθεῖσα Κασάντρα νὰ ἔχῃ νὰ ἀπολογηθῇ ὁ ἄνωθεν Δημήτριος ὁ πρόγονος σὲ καθὲν... νὰ ἀποκρίνεται!

Δημήτριος Γεωργίου Ροῦτος στέργω τὰ ἄνωθεν, † Σκενοφύλαξ Ἀθηναῖος μαρτυρῶ, † Σακελλάριος Ἀθηναῖος μαρτυρῶ, † Παπᾶ Νικόλαος Τζιῶτης μαρτυρῶ, Νικόλαος Μαχρατάρος μαρτυρῶ, Δημήτριος

¹ Τὸ σχέδιον τοῦ περιτολόγου τούτου συμβολαίου βεβαίως ἔδωκεν ὁ Μητροπολίτης Ἀνθίμος.

Μπενιζέλου μαρτυρῶ, Ἰωάννης Μιγγέλης μαρτυρῶ, Δημήτριος Τσούλης μαρτυρῶ, Ἰωάννης Κατσιέρης μαρτυρῶ, Ἰωάννης Μπουλάς μαρτυρῶ ὡς ἄνωθεν καὶ ὑπέγραψα, Δημήτριος Παπούλης μαρτυρῶ, Νικόλαος ἱερεὺς μαρτυρῶ, Σταμάτης Νιμιγκάτης μαρτυρῶ, Ἀγγελος Μπενιζέλος μαρτυρῶ, Λεονάρδος Σκληρὸς μαρτυρῶ, Ἰωάννης Βροτογούρης μαρτυρῶ.

* *

(Ἀριθμὸς ἀρχείου 1841).

1703 ἀπριλίου 11 κατὰ τὸ παλαιόν, εἰς Ναύπλιον.

Ἐπρεξενταρίσθη ἡ παρὸν εἰς τὰ ἄπτι ἐμοῦ Νοταρίου, ἀπὸ τὸν κυρ Κωνσταντῇ Καρίκῃ Ἀθηναῖον, διὰ νὰ βαλθῇ εἰς φύλαξιν, καὶ νὰ δοθῇ κόπια νόμιμη, νὰ ἡμπορῇ νὰ δουλευθῇ εἰς κάθε του χρειὰ ὑπὸ μαρτυρίας καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἀργυρὸς Λαῖρας παρὸν μάρτυρας

*

1693 Φεβρουαρίου 24 Ἀνάπλι.

Μετὰ τὸ παρὸν φανερώνει ὁ κυρ Δημήτριος Μανασσῆς πῶς ἔλαβε καὶ ἐπερίλαβε ἀπὸ τὸν συμπαθέρο του τὸν κυρ Κωνσταντῇ Καρίκι κοφίνι ἕνα γεμάτο χαλκωματικά καὶ στάγκο, τὰ ὅποια τὰ ἔλαβε ἀπὸ τὸ χάνι τοῦ Ἀναπλίου, ὅπου ἤτονε σταλμένα μετὰ τὸ καράβι, ὅπου ἔφερε τὰ ροῦχα τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὸν ξεσηκωμὸν τῆς Ἀθήνας. Τὰ εἶχε φορτώσει ἡ χήρα Μπούνα, ἀδελφὴ τοῦ ἄνωθεν Δημήτρη Μανασσῆ καὶ ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ νὰ ἀπόθανε σκληρωμένη εἰς τὴν Σμύρνη, τὴν σήμερον τὰ ἐπερίλαβεν ὁ ἄνωθεν κυρ Δημήτριος Μανασσῆ καὶ ἔδωκε τὸ παρὸν γράμμα διὰ καουτζιόν¹ τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντῇ, καὶ μὴν ἡξέυροντας νὰ γράψῃ ὁ αὐτὸς Μανασσῆς περικαλεστικῶς ἔγραψα ἐγὼ ὁ κάτωθεν γεγραμμένος κατ' ἔμπροσθεν τῶν κάτωθεν γεγραμμένων μαρτύρων εἰς ἀσφάλειαν.

Δημήτριος Μανασσῆς βεβαιώνει διὰ χειρὸς ἐμοῦ Λεονάρδου Ἀλεμούση καὶ μαρτυρῶ, μὴν ἡξέυροντας ὁ αὐτὸς νὰ γράψῃ.

Σπυρίδων Περούλης μαρτυρῶ, Νικόλαος Γκιγκᾶνης μαρτυρῶ, Χαγῆδημητρίου Τηρλῆς μαρτυρῶ, Γιάννης Καζαργῆς μαρτυρῶ.

Παπαδημήτριος Βροτᾶς

Νοτᾶριος πούπλικος ἐκπορίστῃ ἀπὸ τὸ καθολικόν.

¹ παραλαβὴν.

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ ΚΑΤΑ ΨΥΡΕΤΩΝ
ΜΑΚΑΡΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ ΜΕΤΑ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ¹.

(Ἀριθ. ἀρχείου 1849).

† Τιμίε Ἰωάννη Προφῆτα καὶ Πρόδρομε καὶ Βαπτιστὰ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ τιμία σου κάρα ἐπὶ πίνακος κειμένη δέος
καὶ ῥῆγος τοὺς θεασαμένους κατέλαβεν, ἡ δὲ τιρία σου κεφαλὴ ἔ-
κραζε καὶ ἔλεγε², [πυρετὸς τριταῖος], τεταρταῖος καὶ καθημερινός,
φούγε ἀπὸ τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Μακαρίαν μοναχὴν σ μ κ λ τ μ
τ ρ φ θ Ἀμὴν μοναχὴ Μακαρία θ θ θ θ θ β τ δ λ τ τ σ σ σ σ κ
τ δ μ τ μ. Ἐλέησόν με καὶ ὅτι ἀσθενὴς εἰμί.

ΣΙΓΙΛΛΙΟΝ³

[Περὶ ἐνώσεως τῆς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου τοῦ Καλισίων μετὰ τῆς
Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ τῆς Ταῶς].

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ἐλὼ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Καλὸν μὲν ἐστὶ καὶ θεοφιλὲς καὶ θεάρεστον ἔργον τὸ ἀνεγείρειν
καὶ ἀνακτιζεῖν θεῖους καὶ ἱεροὺς ναοὺς τε καὶ Μοναστήρια καὶ ἔνδει-
ξιν ἔχειν τῆς εὐσεβείας τῶν ἀνεγειρόντων, κἀλλιον δὲ τυγχάνει καὶ
ἀνγκαιότερον τούτου τὸ συνιστᾶν τὰ προγεγονότα καὶ διατηρεῖν καὶ
φυλάττειν αὐτὰ καὶ φροντίζειν τῆς διηγενοῦς αὐτῶν συστάσεως· συν-
ιστᾶται δὲ θεὸς ναὸς καὶ ἑτέροις μὲν ἀναθήμασι καὶ ἀφιερώμασι, κτι-
νητοῖς τε καὶ ἀκινήτοις, εἰς δὲ τούτων παντὶν ἐπενοήθη καὶ φαίνε-
ται θεὸς σκοπὸς καὶ αὐτὸς, ἐπὶ τὴν τῶν εὐρισκομένων Μονυδρίων . . .
εὐρίσκηται καὶ ἀπορία πολλὴ συνέχεται, μὴ δυνάμενον ἄφ' ἐκείνου
μόνου κυβερνεῖσθαι καὶ διοικεῖσθαι, προστεθεῖν καὶ ἀναγκαιῶς ὑποταγεῖν
ἐτέρᾳ ἰσχυροτέρᾳ καὶ εὐπορωτέρᾳ Μονῇ· τότε γὰρ ἐτέρα τῇ ἐτέρᾳ
στηριζομένη καὶ βοηθουμένη, πάσης ἀπολαύει τῆς ἀσφαλείας καὶ
περισώζεται διαμένουσα. Ἐπεὶ τοίνυν τῆς ἡμῶν μετριότητος συνοδι-
κῶς προκαθημένης συνεδραζόντων καὶ τῶν παναγιωτάτων προκατό-

¹ Ἐν τῷ πρωτοτύπῳ περιέχεται καὶ χάρις ἐγκλείων τεμίχιον κρηρῶ.

² Δύο λέξεις δυσανήγνωστοι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀναγνωτταί: πυρετὸς
τριταῖος.

³ Τὸ πρωτότυπον τοῦ ἀνεκδότου τούτου σιγίλλου εὐρίσκειται παρὰ τῷ κ. Γρ.
Μπουρνιζῇ εὐγενῶς ἀνακοινωθὲν ἡμῖν. Ἀντεγράφη παρὰ τοῦ ἰδίου.

χων πατριαρχῶν καὶ ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἀγίῳ
Πνεύματι ἀγαπητῶν αὐτῆς ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν καὶ τῶν τι-
μιωτάτων καὶ λογιωτάτων κληρικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Με-
γάλης Ἐκκλησίας τῶν γνώμας καὶ τῶν κατὰ πνεῦμα
υἱῶν ἀγαπητῶν αὐτῆς ἐνεφανίσθη εἰς μέσον γράμμα πατριαρχικὸν καὶ
συνοδικὸν τοῦ αἰδίου καὶ μακαρίτου Πατριάρχου κυρ Ἰερεμίου δι' οὗ
φαίνεται ὅτι ὁ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν
ὁσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κυρ Νεκτάριος ἔχων κτητορικὸν δίκαιον
ἐν τῷ μονυδρίῳ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ Καλισίων
καὶ βλέπων αὐτὸ καταπατούμενον καὶ δεσποζόμενον ὑπὸ τῶν τῆς
Μεντέλης Πατέρων παρὰ γνώμην αὐτοῦ καὶ κινδυνεύον ἀφανισθῆναι,
ἀνέθετο καὶ ἀφίερωσε τῇ γειτνιαζούσῃ θεῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ
μονῇ τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ τῆς Ταῶς τὸ αὐτὸ μονύδριον τοῦ
κτητορικοῦ αὐτοῦ δικαιώματος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου
τοῦ Καλισίων, μετὰ καὶ γνώμης τοῦ ὁσιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρ Δα-
βιδ' Ἀναδρομέως τοῦ κοπιᾶσαντος ἐν αὐτῷ πολὺ καὶ δαπανήσαντος,
ἀνακτῆσαι οὐκ ὀλίγας καὶ οἰκοδομὰς ποιήσαντος ἐξ ἰδίου ἀναλώμα-
τος καὶ παρέδωκεν αὐτῷ μετὰ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ ἀφιερωμένων κτη-
μάτων καὶ πραγμάτων ἱερῶν σκευῶν καὶ ἄλλων κινήτων τε καὶ ἀκι-
νήτων ὧν ἐκτήσατο, εἶναι ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ ἐφορίαν τῶν κατὰ
καιροὺς ἡγουμένων καὶ τῶν λοιπῶν ἐνασκουμένων καὶ ἡξιώθημεν καὶ
ἡμεῖς ἐπιβεβαιῶσαι ταῦτα διὰ γράμματος ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ,
τούτου χάριν γράφομεν καὶ ἀποφαινόμεθα ἐν ἁγίῳ πνεύματι συνοδι-
κῶς ἵνα μένοντος κεκυρωμένου καὶ ἀπαρασαλεύτου τοῦ πατριαρχικοῦ
καὶ συνοδικοῦ γράμματος ἐκείνου τοῦ πατριάρχου κυρ Ἰερεμίου, τὸ
μὲν μονύδριον αὐτὸ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ Καλι-
σίων, μετὰ πάντων ὧν ἔχει κτημάτων καὶ πραγμάτων κινήτων τε καὶ
ἀκινήτων καὶ αὐτοκινήτων καὶ τῶν ὀρίων αὐτοῦ ἢ καὶ εὐρίσκηται
ἡνωμένως καὶ ὑποκειμένως τῇ πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ μονῇ
τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ τῆς Ταῶς ἀπολαύον τῆς αὐτῆς ἀδου-
λωσίας καὶ ἐλευθερίας ἐκτὸς τοῦ μνημοσύνου τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιε-
ρέως μὴ τολμῶντος οὗτ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιερέως ὀψέποτε ἀντρέψαι καὶ
ἀθετῆσαι τὴν προγεγονυῖαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἀπόφασιν καὶ
τὴν νῦν ἡμετέραν καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῶν αὐτοῦ εἰσοδημάτων καὶ
προσόδων ἢ κτημάτων πολὺ ἢ ὀλίγον ἐκτὸς τοῦ συνήθους μνημοσύ-
νου αὐτοῦ ἢ καὶ ἄλλου τινὸς ἱερωμένου ἢ λαϊκοῦ, ἐν βάρει ἀργίας ἀ-
συγνώστου καὶ ἀφορισμοῦ ἀλύτου τοῦ ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, οὐδὲ
τῶν Μεντελιωτῶν Πατέρων, ἱερωμένων μὲν αὐτῶν ἀργοὶ εἴησαν πάσης

ιεροπραξίας καταφρονήσαντες δὲ τὸ τῆς ἀργίας καὶ ἀφωρισμένοι ἀπὸ Θεοῦ ὡς καθαρῶς ὑπόδικοι, εἰ δὲ μοναχοὶ ἀφωρισμένοι ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος καὶ κατηραμένοι καὶ ἀσυγχώρητοι καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτοι καὶ . . . ἕως οὐ καὶ τὰ ὅσα κτήματα τοῦ αὐτοῦ μονυδρίου κινητὰ καὶ ἀκίνητα ἤρπασαν ἐπιστρέψωσι καὶ παύσωνται τῶν σκανδάλων καὶ ἐάσωσιν εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ διοίκησιν τῶν ἐκσχομένων τῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ταῶς κατὰ τὴν τότε καὶ νῦν συνοδικὴν ἀπόφασιν, ὀφειλόντων καὶ αὐτῶν τῶν πατέρων τῆς Ταῶς πέμπειν ἕνα τῶν ἱερομονάχων ἐκ τοῦ Μονυδρίου τοῦ ἁγίου Νικολάου, τοῦ ψάλλειν καὶ ἱερουργεῖν ἐν αὐτῷ καὶ ἐφορᾶν αὐτῷ τε καὶ τὰ αὐτοῦ κτήματα πάντα εἰς τὸ διηνεκὲς καὶ μνημονεύειν τῶν κτητόρων αὐτοῦ καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν ἐν βάρει ἀφορισμοῦ. "Ὅθεν καὶ εἰς πλείονα τὴν βεβαιώσιν καὶ διηνεκὴ τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο τὸ παρὸν συνοδικὸν σιγιλιωδὲς γράμμα καὶ ἐδόθη τῇ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τῆς Ταῶς.

Ἐν ἔτει ᾿ρξβ' [1614] ἐν μηνὶ Φεβρουαρίου Ἰνδικτιῶνος . . .

ΠΡΑΞΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΓΕΡΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ¹

Τῇ 23 Δεκεμβρίου 1820.

Διὰ τοῦ παρόντος κοινῶς ἡμῶν ἀποδεικτικῷ γράμματι, δηλοποιούμεν οἱ κάτωθεν ὑπογεγραμμένοι ὄντες, πανοσιώτατοι καθηγούμενοι τῶν ἱερῶν μοναστηρίων, καὶ οἱ λοιποὶ σύμπαντες Ἀθηναῖοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅτι συνελθόντες ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸ κοινὸν ἡμῶν βουλευτήριον, καὶ συμβουλευθέντες, μὲ κοινὴν γνώμην καὶ εὐχαρίστησιν ἐκλέξαντες ἐδιωρίσαμεν προεστῶτας τῆς πατρίδος ἡμῶν διὰ χρόνον ἕνα τοὺς εὐγενεστάτους ἄρχοντας κυρίους, τὸν τε κύριον Προκόπιον Βενιζέλου, κύριον Παλαιολόγον Βενιζέλου καὶ κύριον Ἀγγελον Γέροντα, πρὸς τοὺς ὁποίους δίδομεν ἔπασαν τὴν πληρεξουσιότητα διὰ νὰ οἰκονομοῦν τὰς τῆς πατρίδος τυχεύσας ὑποθέσεις, μὲ τὴν πρέπουσαν ἐμπιστοσύνην καὶ θεῖον φόβον, ὑποσχόμενοι, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἤθελε τοῖς ἀκολουθήσει τίποτε, νὰ τοὺς ἀποκρινώμεθα εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην ζημίαν. Δίδεται πρόσθετι διὰ χρονικὸν μισθὸν ἐκάστῳ γρό-

¹ Τὸ πρωτότυπον τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἐγγράφου παρὰ τῇ κυρίᾳ Δικατηρίῃ Κυριακίδου θυγατρὶ Προκοπίου Βενιζέλου· οἱ δημογέροντες οὗτοι ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἐκλεγέντες κατὰ τὸ κατ' ὅλην τὴν Τουρκοκρατίαν ἐπικρατοῦν σύστημα καὶ δὴ ἐξ ὀρισμένης οἰκογενειακῆς τάξεως. Ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τὰ πράγματα ἥλλαξαν.

σια χίλια καὶ νὰ πληρῶνουν τὸ τακρίριον. "Ὅθεν δι' ἀσφάλειαν τῆς ταύτης ὁμογνώμονος ἐκλογῆς ἐδόθη καὶ χοτζέτι εἰς χεῖράς των παρὰ τῆς βασιλικῆς κρίσεως εἰς ἐνδειξιν.

† Ἡγούμενος Πεντέλης Κύριλλος, Χ. Παραγῆς Ζαχαρίτζας, Ἀγγελῆκης Κατζιλιέρης, Νικόλαος Τουρναβίτης, Μιχαὴλ Καπετανάκης, Γιαννάκος Κατζιλιέρης, Παραγῆς Χαλκοκορυδῆλης, Παπαπαυδρίου Παλαιολόγος, Π. Πατούσας, Ἰωάννης Παταζῆς, Παραγῆς Παταζῆς, Χ. Ι. Χαλκοκορυδῆλης.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΔΟΥΣΜΑΝΗ¹

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΜΠΡΟΖΙΝΗΣ Θεῖα χάρις διδοὺς τῶν Βενετιῶν καὶ Ἀρχιεραρχος.

Μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βασιλείου τοῦ Μωρέως, τοῦ δωρηθέντος παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ Βενετικὰ ὕψλα, τὰ ὑφ' ἡμῶν καὶ νῦν ἔτι διοικούμενα, συνέδραμε καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ὅπως γείνη ὑποτελής εἰς τὴν Γαληνοτάτην Κυριαρχίαν· ὁ δὲ Γεώργιος Δούσμανης ὑπῆρξεν εἰς τῶν προεστῶτων, ἐλθὼν ἐξ ὀνόματος αὐτῆς ὅπως συμφωνηθῇ καὶ ἀποφασισθῇ ὁ φόρος εἰς ἑννέα χιλιάδας βεαλίων κατ' ἔτος. Ὅταν δὲ τοῦ πολέμου τὰ συμβάντα ἐπέφερον μετὰ ταῦτα, ὡς συμπερούσαν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, τὴν ἀποχώρησιν τῶν κατοίκων ἔχειν [τῶν Ἀθηναίων] εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦτο [τοῦ Μωρέως] μετέβη ἁμέσως ὁ ῥηθεὶς Δούσμανης ὅπως ἀποκαταστήσῃ ἐν αὐτῇ τὴν διαμονὴν του, ἀψηφίσας τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς σημαντικῆς περιουσίας καὶ τῶν ἀφθόνων αὐτοῦ ἀγαθῶν· πάντοτε δὲ περισσότερον φλογόμενος ἐκ τοῦ πόθου ν' ἀποδείξῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν του εἰς τὴν Γαληνοτάτην Δημοκρατίαν, ὅτε κατὰ τὸ παραλθὼν ἔτος κατέφθασαν οἱ Τούρκοι σκοποῦντες νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὸν Ἰσθμόν, προσέεδραμεν αὐτὸς μετὰ πέντε ἀνδρῶν καὶ δι' ἰδίων του ἐξόδων, ἐκθέσας προθυμῶς ἑαυτὸν χάριν τῆς κοινῆς υπερασπίσεως· ἐν τῇ αὐτῇ δὲ ἀξιοπαίνοι προθυμίᾳ ἐξακολούθων καὶ ἐν τῷ παρόντι, ἐνῷ αἱ ἀπειλαὶ τῶν Ὀθωμανῶν ἐπέβαλον τὸν ἐξοπλισμὸν διςχιλίων ἐκ τῶν κατοίκων τούτων πρὸς ἀντίστασιν εἰς τὰς ἀποπειράς των, ἀσθενούντος δὲ βαρέως τοῦ συνταγματάρχου Μόρμору, ὅστις ἔμελλε νὰ διοικήσῃ τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Φρουρίου Τορνέζε² (Castel Tornese) συναθροισθέντας

¹ Τὸ πρωτότυπον παρεδόθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Βίκτωρος Δούσμανη ὑπολοχαγῶ τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἀπογόνου τῆς εὐκλεοῦς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας Δούσμανη. Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κ. Γ. Μαρτινέλη. ² Τὸ Χλουμουτσι.

στρατιώτας, ἀνεπλήρωσεν αὐτὸν ὁ Δούσμανης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ εἰρη-
μένου στρατοῦ νὰ ἐνωθῇ εἰς τὸ ἡμέτερον στρατόπεδον, ἔνθα μετ' ἄξι-
οπαίνου καρτερίας ὑπέστη τοὺς κόπους καὶ τὰς κακουχίας πάντων
τῶν συντρόφων. Ὅθεν ἀξιωθέντος τοῦ αὐτοῦ Γεωργίου Δούσμανη τῶν
ἐκφραστικωτέρων ἀποδείξεων τῆς ἡμετέρας εὐαρεσκείας, ἠθελήσαμεν
σήμερον νὰ περικοσμήσωμεν αὐτὸν διὰ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ βαθμοῦ
Ἰππότη τοῦ Ἀγίου Μάρκου, καὶ καθὼ τοιοῦτῳ ἀπονέμεται αὐτῷ
τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὴν *ζώνην, τὴν ἐσθῆτα, τὸ ξίφος, τοὺς χρυσοὺς*
περριστηρας καὶ πᾶν ἄλλο στρατιωτικὸν κόσμημα, νὰ χαίρῃ δὲ καὶ
πάντα τὰ πλεονεκτήματα, πρωτεῖα, τιμὰς, ἀτελεῖαι, καὶ προνόμια,
τὰ ἀνήκοντα καὶ ἀρμόζοντα εἰς τὸν βαθμὸν Ἰππότη. Ὁφείλει ἐπομέ-
ως νὰ ἀναγνωρισθῇ πανταχοῦ ὡς τοιοῦτος, καὶ περιπλέον τῷ χορη-
γοῦμεν τὴν εἴσοδον εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Πιστοτάτης Κοινότητος
τῶν Πατρῶν, ἵνα καθέξῃ ἐν αὐτῷ μίαν τῶν εἴκοσι ἐδρῶν ἃς ἐπεφυλά-
χθημεν νὰ διαθέσωμεν κατὰ τὴν καθίδρυσιν τῶν ἀξιωματῶν τῆς αὐ-
τῆς Κοινότητος. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτου τῷ ἐπαφίνομεν τὰ παρόντα
ἡμέτερα δουκικὰ διπλώματα, ὅπως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπακουσθῶσι
καὶ ἐκτελεσθῶσιν ἀπαρεγκλίτως καὶ καταγραφῶσιν ὅπου δεῖ πρὸς
διηγετικὴν μνήμην τῶν μεταγενεστέρων.

Ἐδόθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Δουκικῇ Τριήρει ἐν τῷ λιμένι Πόρου τῇ
23ῃ ἡμέρᾳ Ὀκτωβρίου νέου ἔτους 1693.

Ἰωάν. Βαπτ. Νικολῆς γραμματεὺς.

Πέτρος Βούλγαρης ὑπασπ. τῆς Α. Ε. κτλ.

*

Τῇ 3 Νοεμβρίου 1693, ν. ἔτ. ἐν Πάτραις.

Προσέχθησαν τὰ παρόντα Δουκικὰ Διπλώματα παρὰ τοῦ αἰτούν-
τος ἄνω εἰρημένου Ἰππότη Γεωργίου Δούσμανη εἰς χεῖρας τοῦ Διοι-
κητοῦ καὶ Ἀντιπροβλεπτοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ, παρόντων τῶν κκ. Μπενιζέλου
Ρίτση καὶ Γολφίνου Παγγάκη, Συνδίκων τῆς Κοινότητος ταύτης,
ἰδούσα δὲ ταῦτα ἡ Α. Ε. διέταξε τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτέλεσιν, κατα-
γραφὴν, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῷ προσερχόντι.

Ἰω. Ἀνδρέας Τριβιζᾶς Διοικ. Ἀντιπροβλ.

Ἐλήχθη ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Πόλεως ταύτης, τῇ 16 Ἰουνίου
1791 ἔτ. ἀρχ.

ΕΚ ΤΟΥ ΛΙΘΙΝΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΥ

(Ἀνακρινόμενα παρὰ τοῦ Κ. Ζησίου).

1491 «Κύριε βοήθη Ἰωακείμ 1491 Ἰουνίου Ι. 1.

1492 «Λουήζη τοῦ Χαλκαρδύλη ζ» 2.

1517 «Λουήζη τοῦ Χαλκαρτῆλι Μαῖου Α ῥάταρε φίλος της
ἔτει ζκε» 3.

1555 «Ἐγὶνε τὸ κακὸ θαλατικὸ εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπέθαρυν
χιλιάδες λαὸς καὶ (Κα)στριώται» 4.

1576 «Μιχαήλ ὁ Χαλκαρδύλης ἐν ἔτει ζκε ἐν μηνὶ Νοεμ-
βρίῳ Κα» 5.

1576 «Μιχαήλ Χαλκαρδύλης ἐν ἔτει ζκε μηνὶ Δεκεμβρίου
ες 6.

1577 «Ἐκτίσθη ὁ Ἀσώματος τῶν σκαλιῶν ἐν ἔτει ζκε ἐν
μηνὶ Νοεμβρίου ἔτους» 7.

1577 «Ἐκτίσθη ὁ Ἀσώματος τῶν περὶ σκαλιῶν ἐν ἔτει ζκε
ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ες» 8.

1591 «Ἐγὶνε τὸ γιανκίνη στῆν Ἀθήνα» 9.

1619 «Γιαννάκος Κουτρικᾶς» 10.

1648 «Ὀκτωβρίου 15 ἀπέθαρυν ὁ Πεκὶρ Πασᾶς
στὴ Χίο Νικόλαος Χύχας
Θεὸς ἡρώρησεν τον» 11.

¹ Ἐκ τοῦ 3 στόλου τῆς Β. πλευρᾶς τοῦ Θεσιέου ἡ χρονολογία δι' ἀραβικῶν
ἀριθμῶν.

²⁻³ Ἐπὶ τοῦ 2 πρὸς Ν. στόλου τῆς Στοᾶς Ἀδριανοῦ τὸ ζ = 7000 ἀπὸ κτ.
κόσμου δηλ. 1492 μ. Χ.

⁴ Ἐπὶ τοῦ 12 Ν. στόλου τοῦ Θεσιέου.

⁵ Ἐπὶ τοῦ 1 πρὸς Ν. στόλου τῆς Στοᾶς Ἀδριανοῦ.

⁶ Ἐπὶ τοῦ 2 πρὸς Ν. στόλου τῆς Στοᾶς Ἀδριανοῦ.

⁷ Ἐπὶ τοῦ 1 πρὸς Ν. στόλου τῆς Στοᾶς Ἀδριανοῦ. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει
καὶ ἡ ἐξῆς:

«Κύριε βοήθει τῇ δούλῳ σου Βασίῳ ἡγουμένῳ καὶ σώζοις». Τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ
Ζησιέου ἀναγινώσκειται Βασίλῳ, ὑπὸ δὲ τοῦ Παναρέτου Κωνσταντινίδου Ταρασίῳ.

⁸ Ἐπὶ τοῦ 2 πρὸς Ν. στόλου τῆς Στοᾶς Ἀδριανοῦ τὸ ἀκατανόητον περὶ
σκαλιῶν ὁ Π. Κωνσταντινίδης ἀνέγνω «Πεσκαλίον» ἐν τούτοις ἡ μονὴ αὕτη ἐλέ-
γετο ὁ Ἀσώματος στὰ σκαλία κατὰ τὸν Ζησιέου ἀναγνώστῃ ἴσως «περισκαλίον».

⁹ Ἐπὶ στόλου τινὸς τοῦ Θεσιέου γιανκίνη = πυρκαϊά.

¹⁰ Ἐπὶ τοῦ Β' τοῖχου τοῦ Θεσιέου.

¹¹ Ἐπὶ τοῦ Β' τοῖχου τοῦ Θεσιέου.

- 1664 «Ἰωσήφ Ἱερὸς Σολομών
καὶ Νόμοδ. Λύξ
τῶν Ἀθηναίων
ἔτος ζροβ»¹.
- 1759 «Ἀπριλίου 27 ἔρριξε τὴν κολόναν»².
- 1770 «Ἐχαλάσαντες Ἀγραιτάδες τοῦ Πιρὶ καὶ ἡρίθαρσ οἱ
Περιώτες εἰς τὴν Ἀθήναν»³.
- 1771 «Ἰουλίου 9 ἀποκεφαλίσθη ὁ Πακράνδς Μιχάλης»⁴.
- 1773 «Ἀπέθανεν ὁ Λεονάρδος Κουτρικᾶς»⁵.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΚΟΥΤΡΙΚΑ

(Κατέκειτο ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Γυμνασίου Ἀδριανου).

[Ὁ δικέφαλος ἀετός].

† Ἐνθάδε κεῖται τῆς Ἀττικῆς ὁ γόνος
κλάδος εὐγενὴς ἐξ εὐγενῶν γονέων
Λεονάρδης τοῦνομα Κουτρικᾶς τε τοῦπικλιν
πολλοῖς δὲ διαπρέπων καὶ λαμποῖς δώροις
φύσεώς τε σύναμα τοῖς ἀπὸ τρόπων
γάμφρῳ προσωμίλησεν εὐγενεστέρα
σὺζύγῳ κοσμίᾳ τε καὶ σεμνοτάτῃ
κυρίᾳ Κασίου θυγατρὶ τοῦ Ματθαίου
ἐκ τ' ἐκλάμπρου γένους τῶν Γασπαρέων.
Ὅσοι γοῦν ἐγκύπτετε τοῖςδε τοῖς στίχοις
εὐχεσθε πρὸς Κύριον ὑπὲρ ψυχι-
κῆς ἀναπαύσεως καὶ σωτηρίας.

Ἐκοιμήθη ἐν ἔτει ΑΨΟΓ μηνὶ Δεκεμβρίῳ Γ'.

¹ Εἰς τὴν «Ὠμόρφη Ἐκκλησίαν».

² Ἐπὶ τοῦ 1 MA στόλου τοῦ Ὀλυμπίου.

³ Ἐπὶ τοῦ 11 στόλου τῆς Ν. πλευρῆς τοῦ Θησειοῦ.

⁴ Ἐπὶ τοῦ 1 MA στόλου τοῦ Ὀλυμπίου.

⁵ Ἐπὶ τινος τῶν τοίχων τοῦ Θησειοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Συγχρόνως μετὰ τῶν ΜΝΗΜΕΙΩΝ ἐκδίδεται καὶ ἡ Ἱστορία τῶν Ἀθηναίων
ἐπίσης κατὰ τεύχη καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς τὰ Μνημεῖα ὄρους.

Ὁ Συνδρομητὴς τῶν Μνημείων δὲν ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ καὶ τὴν Ἱστορίαν.

Ὁ προκαταβάλλων δραχμὰς 15 λαμβάνει τὸν πρῶτον τόμον τῶν Μνημείων
καὶ τὸν πρῶτον τῆς Ἱστορίας.

Δύναται τις νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητὴς, εἰς μόνον τὰ Μνημεῖα, εἰς μόνον τὴν
Ἱστορίαν, ἢ καὶ εἰς ἀμφότερα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Δ' ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Αἰθιναί Χρονικόν.
Τοπογραφικὰ σημεῖωματα (σημεῖωμα Μύλλερ—σημεῖωμα Detlefsen),
Ἐγγράφα (ἔγγραφα) (Ἐθνολογικῆς ἐταιρείας—Ὁ κώδις τῶν προικοσυμφώνων—
Τὰ παρ' ιδιώταις ἔγγραφα).
Μολυβδόβουλλα καὶ σφραγίδες.
Ἀγιολογικαὶ πληροφορίες.
Σημεῖωματα ἐπὶ βιβλίων.
Ἐπιγραφαί.
Εἰκόνες καὶ Σχεδιογραφήματα.
Κτίρια (Ἡ κατὰστροφὴ).

ΕΙΚΟΝΕΣ

- 1) Χορὸς Δερβισῶν ἐν τῷ Ὠρολογίῳ Κυρρήστου (χρωματολιθογραφία).
- 2) Ἀντώνιος Α' Ἀτταχυόλης Δουὲ τῶν Ἀθηναίων.
- 3) Φρακκίσκος Α' Ἀτταχυόλης Δουὲ τῶν Ἀθηναίων.

ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Τὰ ΜΝΗΜΕΙΑ ἐκδίδονται κατὰ τεύχη, ὡς ἑκάστον

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

Ἐκάστος τόμος ἀποτελεῖται ἐκ δέκα τευχῶν καὶ τριάκοντα τυπογραφικῶν φύλ-
λων τιμώμενος δραχμῶν δέκα.

Ὁ προκαταβέλλων δραχμὰς 8 λαμβάνει τὸν τόμον ὁλόκληρον.

Ἐν τοῖς Μνημείοις θέλουσι καταχωρίζεσθαι Χρονογραφίαι καὶ Χρονογραφικὰ
χωρία, Χρονικά, Τοπογραφικαὶ πληροφορίες, Ἱστορικά καὶ Δημώδη ποιήματα,
Παραλογαί, καὶ ἐν γένει ἡ φιλολογία τῆς ἐποχῆς, Ἡθὴ καὶ Ἔθιμα, Δοξασταί
καὶ Παραδόσεις, Ἐκθέσεις καὶ Ἐντυπώσεις Περιηγητῶν, Στατιστικαὶ πληροφο-
ρίαι, Ἐγγραφα ἀνέκδοτα, Πίνακες διάφοροι, Βιογραφικαὶ σημειώσεις, Γλωσσικὴ
ὕλη, Φυλετικαὶ παρατηρήσεις, καὶ ἐν γένει πᾶν ὃ, τι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς
ἐξακριβωσιν τῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἱστορίᾳ γρα-
φομένων, ἥ καὶ πρὸς συγγραφὴν πάσης περὶ Ἀθηναίων καὶ Ἀθηνῶν Ἱστο-
ρίας καὶ Μελέτης.

Ἐν τοῖς Μνημείοις θὰ καταχωρίζωνται καὶ πανομοιότυπα.

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

Παρὰ τῷ Ἐκδότη κ. *Ἀλεξάνδρῳ Παπαγεωργίου*
(Ἐν τῷ Κρατιστήματι αὐτοῦ—Ὁδὸς Ὁφθαλμιατρείου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν
τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἀριθ. 3).

Καὶ εἰς τὸ *Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας*
(Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 35)

Πᾶσα αἴτησις περὶ συνδρομῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἐκδότην.